

Святаяна

У калосьсі зярняты-блізньняты,
а бяз коласу зерне — адно.
Крок за крокам — зь цемры ў сьвятло
асьцярожна ўзрастае яно.

Год за годам між нетраў і неба
адкрываецца думка-Сусьвет.
Мох і дрэва, вужакі і птах —
адзінокага зерня шлях.

Узрастае ў няволі калосься
моцны, горды і вольны Дух.

Śviatajana

In the ear, grain-brothers huddle,
without the ear, a grain is alone.
Step by step, from dark to light grown,
warily it has won.

Year by year, between abyss and heaven
a thought-Universe is unveiled.
Moss and wood, bird and snake —
is the path the lone grain must take.

And there grows in the ear's unfreedom
a Spirit strong, proud and free.

Алесь Разанаў

Вы прыналежыце моцы, і перашкода для вас
апора.
Цьвёрды ваш крок, пераможныя вашы ўчынкі,
і постаці вашы згодна ўрастаюць у сталь.
У рулі і ў жэрлы ўкладаецца перавага.
Ловяць лустэркі адлюстраванні таго, што мае
настаць.
На сцэнах дымныя цені.
На бруку разьбітая чарапіца.
У неба сыявае гром.

Alés Razanaŭ

You belong to strength, and obstacle is but a support
for you.
Your step is firm, your deeds are victorious,
and your form grows accordingly into steel.
The advantage goes to the control-arm and the muzzle.
Mirrors catch the mirrorings of that which shall come
to pass.
On the walls are smoky shadows.
On the cobbles are broken roof-tiles.
In the sky the thunder sings.

Андрэй Такінданг

У цёмным пакоі з зачыненай форткай
Я спажываю асобнае шчас'е.
У маіх акуларах — уласная цемра,
І ўласнае сонца мне вочы засыціць.
Там, за дзвярыма, — шлях да няволі
Агульнага кроку, агульнага сьпелу,
Тут, у пакоі, мне лёгка і проста,
Тут, у пакоі, — прыватнае неба.

Andrej Takindanh

In the dark room with the tightly-closed window,
There I can relish my own fortune's kindness.
Here in my spectacles is my own darkness,
My own sun dazzles my eyes into blindness.
Outside the door is the path to unfreedom.
One common step, common singing together,
Here in the room all is light for me, simple,
Here in the room is my own private heaven.

Рыгор Барадулін

Свабода —
Слабо да-
йсьці
Па асьці,
Па жарсьцьве
Да мяжы тае,
Дзе душа даўгі аддае
Звышняяму,
Які ў ёй жыве.

Свабода — гэта
Душа ў таямніцы цела,
Што сябе на волі прысьніць
Захацела сама.
Без пакуты
Свабоды няма...

Ryhor Baradulin

Freedom
Is feebly
To struggle
Over stubble
And rubble
To reach that bourne set
Where the soul pays its due debts
To the High One
Who lives in it yet.

Freedom is the
Soul in the body's mystery
Which has formed a dream of being
At liberty.
Without suffering
Freedom cannot be...

Ірына Волах

верш на свабоду
жыццё на свабоду
лёс на свабоду

я рыхтуюся мацую ў сабе
упэўненасць
сёння я буду свабоднай
я адпачну ад самотных думак

словы на свабоду
думкі на свабоду
мары на свабоду

я вырвуся і будзе ўсё надзвычайна
я буду моцнай і паслядоўнай

бо за свабоду патрэбная ахвяра
яна не жыве ў галечы
яна не жыве ў бяспраўі

за свабоду плацілі і жыцці

у мяне зноў не хапіла моцы
які ўжо раз не хапіла моцы
яна зноў прамільгнула побач
гэтая няўлоўная птушка
я застаюся тут

каб зноў гаварыць з сябрамі
як невыносна жыць у няволі
што вартыя рэчы каштуюць

няўлоўная дзіўная птушка

Iryna Volach

a poem for freedom
a life for freedom
a fate for freedom

I prepare I make strong in myself
certainty
today I shall be free
I shall rest from solitary thoughts

words for freedom
thoughts for freedom
visions for freedom

I break out and all will be extraordinary
I shall be strong and constant

for freedom requires sacrifice
it does not live in dire poverty
it does not live in lawlessness

for freedom some paid with their lives

but again my strength did not suffice
one more time my strength did not suffice
and again darted by in a twinkling
that uncatchable bird
and I remain here

to talk again with my friends
how life cannot be borne in unfreedom,
that worthwhile things always must cost

that uncatchable wonderful bird

Уладзімер Арлоў

У спакоі тваіх вачэй,
у смаку тваіх сълёз,
у таемнасьці тваіх слоў,
на дне твайго маўчаньня,
на ўзмежках спатканьняў і ростаняў,
у плыні рэк і аўтастрадаў,
на вуліцы Ніжнепакроўскай у Полацку
і на бэрлінскай *Unter den Linden*,
на старонках старых фаліянтаў
і пад вокладкамі новых кніг,
у палёце птушак
і ў сылевах марцовых катой,
у вершах і нэкралёгах,
у водары тваёй парфумы
і ў глыбінях твайго лона —
паўсюль сачу знакі таго,
што павінна здзейсьніцца
ў гэтым стагодзьдзі,
паўсюль —
дзень пры дні —
сачу знакі
нашай Свабоды.

Uładzimier Arłou

In the peace of your eyes,
in the taste of your tears
in the mystery of your words,
in the deep of your silence,
in the smiles of meetings and partings,
in the flow of rivers and motorways,
on Nižniepakroŭskaja Street in Połacak
and *Unter den Linden* in Berlin,
on the pages of ancient folios
and under the covers of the latest books,
in the flying of birds
and the singing of cats in March,
in verses and obituaries,
in the fragrances of your perfume
and in the depths of your womb —
everywhere I seek signs
of what must, for sure, come to pass
in this century,
everywhere —
day on day
I seek for signs
of our Freedom.

Lera Som

Тым, хто шчасся не прасіў
ані ў лёсу, ані ў Бога,
цяжкаю была дарога,
часам не хапала сіл.
Несьмяротная знямога —
адпачыў, ідзі, нясі;
толькі ўласны хлеб ясі,
хай яго і не замнога.
Вечар.
Зробіў, што пасыпеў,
б'е далёка чысты сьпеў,
нехта грае-грае коду.
Тлусьценькі спытае: «Ну,
што ты меў з таго?» — «Свабоду!
Так, яе, яе адну».

Lera Som

They who do not fortune seek
from fate or from God in heaven
a hard road in life are given,
oft their strength will prove too weak.
Powerlessness for aye unceasing,
rest, go on again, and bear;
your own bread is your sole fare,
though scarcely enough to feed you.
Evening.
What you could, is done.
Far away a pure song runs.
Someone plays a coda sweetly.
And a fat cat asks: 'What for?
What did you get from it?' 'Freedom!
Only freedom, nothing more!'

Сымон Глазштэйн

Напішу пра свабоду,
Што гэта — мне не вядома.
Напішу пра яе,
Што шукаю словы.
Напішу, што яе
Я не знаходжу.
Але
Калі бачу каня,
Які нерухома стаіць на лузе ў тумане,
Калі чую птушку,
Чыё п'янае схаванае ў недакранальнасці дрэваў,
Калі прыходжу да крыніцы,
Што самотна цячэ ціхім ручаём,
Калі крочу па сыяжынцы,
Над якой пад сонца ўзносяцца траўныя пахі,
Калі я адчуваю, што я ёсць,
І кожная хвілінка й кропелька
Кажуць мне:
Ёта ты!
Тады,
Я ведаю, што ёсць СВАБОДА.

Symon Hlazštejn

I shall write about freedom.
What it is I do not know.
I shall write about it
That I am seeking for words.
I shall write that
I do not find it.
But
When I see a horse
Standing motionless in the meadow in the mist,
When I hear a bird
Whose song is hidden in the inaccessibility of trees,
When I walk to the spring
Which lonely flows as a still stream,
When I step on to a pathway
Over which the fragrances of grass rise up to the sun,
When I feel that I am,
And each small moment and droplet
Tell me:
This is you!
Then
I know that this is FREEDOM.

Алесь Аркуш

Ня думаць пра сон і паразы,
Свабоду карміць з далоні,
Раздаць немаёмым запасы
І выкінуць плэер «Sony»,
І слухаць, як гойсае вецер,
Што робіць падушны вопіс,
Сьмерць — непісьменная лэдзі —
Паставіць свой крыжык-падпіс.
Закуты ў цяжар цела,
Шукаеш тасмныя дзьверы,
Здаецца, патрэбна сьмеласьць,
А досыць адной веры.
Наперадзе вечнага часу,
Дзе робяцца друзам выгоды,
З апошняга хлеба запасу
Ты корміш птушку свабоды.

Aleš Arkuš

Not to think about dreams or misfortunes,
But just to hand-feed freedom only,
To share with beggars your store, and
To throw out that player from 'Sony'.
And to hear how the wind rushes madly
Hither, thither at its census taking,
Death's an illiterate lady,
And with crosses her mark she'll be making.
Swathed in the weight of the body,
For portal mysterious striving,
It seems that you need to have boldness,
And yet simple faith will suffice you.
And with time everlasting before you,
When life's good things turn into rubbish,
With the last crumb of bread from your store, you
The bright bird of freedom will nourish.

Марыя Станоўка

Як разбіты, захмараны ветах,
над цемрай ўзыходжу.
Што ў паўзмрочных хаваецца нетрах?..
За што гэта, Божа?
На сьвітаныі парогаў нямала
абіў ясным промнем.
Ды шкада, што гучаць перастала:
«Мы слухаем. Помнім».
Як зьнямелы, запылены вецер,
сягаю празь сыцены,
выдумляю трагедыі вещьцю
падзорнае сцэны.
Як Стажары, гарэў бы, магчыма...
Ня час. І ня роля.
Паляцеў бы. Ды крыл за плячыма
ня чую. Ад болю.

Maryja Stanoŭka

Like a waning moon, shattered and clouded,
above the dark I soar.
What lurks in those entrails, half mirk-shrouded?..
O God, what is this for?
With the dawn I struck, like a bright ray, on
thresholds without number.
Alas, no more resounds an answer, saying:
'We hear. We shall remember.'
Like a wind, speechless and dusty, parching,
through walls my way I wage,
I have conceived a tragedy of branches
for the sub-stellar stage.
Like the Pleiades, I could have blazed, shining..
No time. No role to play.
I could have flown. But I can feel behind me
no wings. Due to pain.

Артур Вольскі

Вялікі Бог!
 Найбольшаю з патрэб
 спрадвеку быў для нас
 надзеены хлеб.
 Ёсць хлеб —
 і ўсё астатняе няўзнак.
 Ёсць хлеб —
 і нешта знойдзеца да хлеба.
 Але аднойчы
 мы зазналі смак
 свабоды,
 што сышла нібыта зь неба.
 Ды служба д'яблаў,
 майстра здрадных спраў,
 з-пад носу ў нас
 свабоду нашу скраў.
 І востры боль,
 што мне працяў душу,
 як рану,
 я ў сабе дасюль нашу.
 Свабоды зноў
 хоць трошкі зьведаць мне б,
 бо безь яе —
 і хлеб ужо ня хлеб.
 Мой Божа,
 творца ладу і злагоды,
 пакаюцца
 мне загадзя дазволь.
 Каб хоць крыху суняць
 нясьцярпны боль,
 я хлеб мяняю
 на глыток свабоды.

Artur Volski

Almighty God,
 our greatest daily need
 since time began,
 is bread on which to feed.
 If there is bread —
 all else may go for naught.
 If there is bread —
 and something on it, even.
 But once upon a time
 a taste we caught
 of freedom,
 as if it came down from heaven.
 Some devils' henchman, though,
 with treachery slick,
 from right beneath our nose —
 our freedom nicked.
 And through my soul
 a pain pierced sharp and shrill
 like a wound,
 I bear it in me still.
 If once more
 just one taste I could be fed!
 For without freedom
 bread's no longer bread.
 Dear God,
 Who made good order and agreement,
 let me repent
 ahead of time, contain
 at least a little
 this unbearable pain,
 and I'll swap daily bread
 for a gulp of freedom.

Марыя Баравік

Пусьціце Слова ў Прастору!..
 Пра ісьціну пагаворым,
 пра час няўмольны, пра нас,
 каб — ні пагроз, ні абраз,
 ні помсты злой, ні дакору..
 Пусьціце Слова ў Прастору!
 О, дайце Слову дыханьне,
 каб стала яно пытаньнем,
 каб стала яно адказам,
 і памяццю, і паказам.
 Зьбіце зь яго аковы,
 ня бойцеся рэха Слова,
 вечна жывога рэха.
 Пусьціце!
 Бойцеся грэху —
 яго трымаць у няволі
 ці ў нейкай халуйскай ролі.
 Яму ж патрэбна дарога.
 Яно было перш у Бога..
 Яго ў малітве паўторам.
 Пусьціце Слова ў Прастору.
 Пра нашу хворасьць і сорам,
 нявечнасьць, нечалавечнасьць,
 дзікуства і недарэчнасьць,
 пра здраду, смутак і гора.
 Пусьціце Слова ў Прастору.
 Мы дамаўляцца будзем,
 пакуль яшчэ ў нечым — людзі,
 пакуль — не з чужога бору..
 Пусьціце Слова ў Прастору
 пра грэх наш сёння і ўчора,
 бо зла сабралася мора,
 а дзе ж дабра вымярэнне?
 Пусьціце Слова ў Прастору,
 імя якое — Сумленьне!

Maryja Baravik

Let out the Word to Space now,
 of truth we shall converse now,
 of time relentless and of us,
 that there'll be no threat nor abuse,
 foul vengeance nor recrimination,
 let out the Word to Space now.
 O let the Word draw breath now,
 and so become a question,
 and so become an answer,
 memory and example.
 Strike away its fetters,
 do not fear the Word's echo.
 Echo eternal, living.
 Let it out.
 But fear sinning —
 by holding it in unfreedom.
 Or in some role demeaning.
 The Word must have a highway.
 It was first with th' Almighty.
 We repeat it when praying.
 Let out the Word to Space now.
 Of our weakness, disgraces,
 transience, inhumanity,
 unseemliness, and savagery,
 pain, sorrow and betrayal,
 let out the Word to Space now.
 We'll find agreement, keep it,
 till somehow we are people,
 Not beast of wildwood race born.
 Let out the Word to Space now,
 of our past sins, today's sins,
 a sea of wrongs amasses,
 where's good's dimension, say!
 Let out the Word to Space now,
 for Conscience is its name.

Сяргей Законнікаў

Вось і скончыўся век.
Пачынаецца новы.
Іх яднаю жыццём я,
нібы сувязны,
ды ніяк не знайсці
цудадзейнай замовы
ад татальнай маны,
ад крывавай вайны.

Валачэ чалавек
зь веку ў век
за сабою
самазгубную хцівасьць,
няправедны гнеў.
І якім жа душу трэба выпаліць болем,
каб ён сэнс існавання свайго зразумеў?

Гоніць помста
натоўпы галодных і голых,
каб да шчасця прарвацца цаною любоў.
Калектыўнай нянавісці
ўзвысіўся голас,
ну, а я ў адзіноце пішу пра любоў...

Вось і скончыўся век.
Пачынаецца новы.
Дзе дабро, там і зло,
зноў яны — спарышы...
Як раней,
не пачуты біблейскія словы,
як раней,
непрытульна пакутнай душы.

Siarhiej Zakoniŋkaŭ

A century's done.
A new one is beginning.
Like contact-man
I join them with my life.
But no way to find
magic spells that will win us
safety from the Big Lie
and war's bloody strife.

Man drags
from age to age
with him ever
leanings to self-destruct,
unrighteous ire,
and with what pain must the soul burn in fever,
the meaning of its existence to acquire?

Vengeance drives
droves of the shivering and starving
to win happiness, though high the price prove,
fired with collective hate
their voice is raving,
while I, in solitude, write about love...

A century's done.
A new one is beginning,
where is good, there is ill,
conjoined, as of old.
as of old
no one hears the Bible's words ringing,
as of old,
there's no shelter for the suffering soul.

Янка Запруднік

З аднаго боку — хлеб,
з другога — неба.
Між імі — стомленае цела,
што прагне сытасці й супакою.
А голад за акном цікуе воўкам,
і від клыкоў параліжуе волю...
Абцяжаная бяздум'ем галава
просіць падушкі,
каб сьніць аб штодзённым хлебе.
І толькі душа
імпульсам устрывожанага сэрца
імкне ў неба, дзе прастор і святліня.
Там далягляд надае імпэту,
разняволенасьць спараджае адвагу,
а нябесная сінь запладняе думку,
каб душа ўсмактала ісыціну:
бязь неба ня будзе хлеба.

Janka Zaprudnik

On one side there is bread,
on one side — heaven,
and between them is the weary flesh
which thirsts for plenitude and peace.
But hunger, wolf-like, licks the window-pane
and paralyses the will with its howling.
And the head, heavy with lack of thought,
seeks for a pillow
to dream about daily bread.
And only the soul will,
like an impulse of the alarmed heart,
thrust for the heavens, where is space and brightness.
There the prospect will give an impetus,
unrestraint will engender courage,
and the heavenly blue will give birth to thought,
so that soul learns to savour the truth:
without heaven o'er us — no bread for us.

Эдуард Акулін

Мы, беларусы, заўжды гатовы
снапамі класыці свае галовы.
Было спакон так, і гэтак будзе —
такі народ мы, такія людзі.

Наш час спыніўся між дэвях Нямігаў,
дзе кроў і сёння стаіць па грудзі...
Мы, беларусы, народ ад ліха,
ад Бога — толькі сьвятыя людзі.

Яны былі ў нас, былі і будуць —
Рагнеда, Янка, Максім, Ларыса...
Мы, беларусы, народ аблудны —
свайей радзінай не ганарымся.

У нашых душах гуляе вецер...
Каму мы служым? Чые мы дзеці?
На храмах нашых маўчаць званіцы.
Нямая вера — як нам маліцца?

Як даравання прасіць у Бога,
каб Ён вярнуў мне сябе самога.
Хрыстос калісьці хадзіў між намі...
Мы, беларусы, Яго прагналі.

З нас, беларусаў, яшчэ пытаюць —
за лёс Страціма, за сымбаль Краю.
Чаму у сэрцы з такім адчаем
нас б'е Пагоня, сячэ мячамі...

Мы — Беларусы, ці — янычары?

Eduard Akulin

We, Belarusians, have always been ready
like sheaves of grain to lay our own heads down.
Ever it was so and ever shall be so,
for such a folk, such a nation are we, lo!

Our time stopped 'twixt two Niamiha disasters,
from which the blood remains, still breast-high
flowing.

We, Belarusians, are surely sin's bastards.
From God come forth only folk who are holy.

We had them once, will have them one day too;
Rahnieda, Janka, Maksim and Larysa,
we, Belarusians, a nation lost, straying,
pride in our homeland we have not, nor miss it.

And through our souls a wind ever is blowing.
Whom do we serve? Whose sons are we? Past
knowing!

Now in our shrines all the belfries stand mutely.
Our faith is dumb. So how can we pray, truly?

How beseech God, His forgiveness imploring,
that He'll give back to me my own self, restoring,
in olden days Christ once walked among us...
We, Belarusians, drove Him out from us.

We, Belarusians, by questions are haunted
of the Stracim-Swan's fate, and symbols of our
Country.

Why in the heart so deeply despairing
does the knight strike us with swords he is bearing...

We, Belarusians, are we... janissaries?

p o e m s o n l i b e r t y

Чацьверты кожны з нас стаў зямлёю...
Чарнобыль чыніць над намі кару.
Мы, Беларусы, сваёй крывёю
сабе здабудзем Краіну-мару.

Краіну-мару, дзе мы ўваскрэсьнем,
як сонца з хмары, як мова зь песні.
Краіну-мару сабе здабудзем
мы, Беларусы. Мы — ёсьць! Мы будзем!

p o e m s o n l i b e r t y

Every fourth one has returned to the dust now,
Chernobyl holds us still in its prison,
We, Belarusians, with our blood must now
build for ourselves our Country, our vision.

Our vision Country where once more we'll rise, like
language from song, or sun from clouded skies, then,
our vision Country to build shall endeavour
we, Belarusians. We are! Shall be ever!

Павал Марціновіч

Ня шум сьвяточнай грамады,
ня звон узьніслай оды,
ня стрэл гарматы грамавы
пазначаць Дзень Свабоды.

Сьцюдзёнасьцю магільных пліт
дыхнуць у твар хвіліны,
калі пачнуць па Менску плыць
чатыры дамавіны.

Ніводнага ня будзе з тых
на ложках гэтых цесных.
Ды не таму, што нехта зь іх
прачнецца ці ўваскрэсьне.

Чатыры строгія труны,
чатыры дамавіны.
Чатыры тонкія струны,
чатыры напаміны.

Не ўшанаваў іх далакоп
ні крыжам, ні пагостам.
А вы, што сеялі паклёп, —
саўдзельнікі забойства.

Адной вадой сьвянціў іх кат —
ці сьвіслацкай? Ці цыянскай?
Адной пятлёй зьвязаў вас гад —
крывёю хрысьціянскай.

Paval Marcinovič

Not buzz of a festive crowd,
nor ode with bell-like greeting,
nor the cannon's thunder loud
will mark the Day of Freedom.

But minutes with a graveyard's chill
into our face will blow then,
as through Miensk four coffins will
begin to glide so slowly.

But within those narrow beds
not one man will be taken,
thou this does not mean from the dead
they'll rise up and awaken.

Four they are those caskets grim,
four those coffins gloomy,
four they are those cords so thin,
four memorials looming.

No sexton in their honour toiled,
no cross nor marker named them.
You are by guilt of murder soiled
who slandered and defamed them.

One stream (Śvislač? Cna?) was used
as hangman's holy water,
and the snake bound you in one noose —
the blood of Christians slaughtered.

Данута Біцэль

Генік вярнуўся з апраметнай Расеі.
 Браў там,
 дзе з краніка проста ў кішэню сыякалі грашыскі.
 Колькі набраўся,
 столькі пакінуў сяброўцы.
 Так абдурываў ён Расею —
 наняў у ахову жанчыну.
 Генік вярнуўся з дралежнаю кайстрай —
 вандроўнік.
 Сварыцца бацька:
 ня бачыць крыжоў на магілах.
 Хлопцы адтуль не вяртаюцца,
 нават ў трунах.
 Генік вучыў там законы —
 ня жыў па законах.
 Там выдаюцца,
 там вучаць,
 там прадаюцца законы,
 там па законах нялюдзкіх жывуць.
 Але Генік аб гэтым маўчыць.
 Брату і братавай котцы майструе кватэру,
 рай у гаёчку знаходзіць,
 адхланьне ў касцёле.
 Генік Жыбар. Матыль.
 Дыялектнае прозьвішча дзеда
 польскі праўнік запольшчыў на Żyber,
 расейскі зрасеіў на Жибер.
 Тут адступае Расея.
 Вяртаецца Польшча,
 зноў саступае Расеі,
 Жыбару месца няма.
 Генік — душа да нябёсаў маленькага краю —
 чуе:

Danuta Bičel

Hienik came back from darkest Russia,
 he had raked it in,
 money flowed from the tap straight into his pocket.
 But whatever he raked in,
 he left it all for his girlfriend.
 That's how he fooled Russia,
 hired a woman as a guard.
 Hienik came back with a hunter's game-bag.
 A wanderer.
 His father picked a quarrel:
 he did not see the crosses on the graves.
 Lads do not come back from there,
 not even in coffins.
 Hienik had studied the laws there,
 did not live by the laws, though.
 There laws are issued
 and studied,
 and sold.
 There they live by inhuman laws.
 But Hienik kept quiet about it.
 For his brother and brother's cat, he was boss of the
 apartment,
 he found paradise in a spinney,
 a breathing-space in a church.
 Hienik Żybar. A moth.
 His grandfather's dialect surname
 a Polish official polonized into Żyberz,
 a Russian one russified it into Zhiber.
 Russia went hence,
 Poland returned,
 Russia came back again.
 No place for Żybar.
 Hienik, a soul for the heaven of a small country
 hears:

p o e m s o n l i b e r t y

дзяды, бурдукі, бандары, супраны, махраі, скрагі,
бурносы, шнакі, бакасы, пінчукі, карабаны,
петрашы, самардакі, жамойды, габрушчыкі,
жыбары, жыбары, жыбары, жыбары...

p o e m s o n l i b e r t y

Ancestors, all those Burduks and Bandars, Suprans
and Machraj's and Skragas.
Burnoses and Špaks, those Bakases, Pinčuks and
Karabans,
Petrašes and Samardaks, Žamoids too and the
Hābruščyks,
and Žybars, Žybars, Žybars, Žybars, Žybars...

Алесь Барскі

Гісторыя нам незалежнасьць падарыла,
Прынесла нам свой дар велікадушны;
Здавалася б, што незалежнасьць гэта сіла,
Вакол якой мы станем мурам непарушным.

Ды мы так доўга у няволі прабывалі,
Што палюбілі на сабе ланцуг жаклівы,
Які цары далі; яго ўмоцніў Сталін,
Сказаўшы, што ў няволі чалавек шчаслівы.

І мы саромемся таго, чым трэба ганарыцца,
Сваёй душы, ў якой ірдзіцца непаўторнасьць.
Замест таго, каб за свабоду стойка біцца,
Мы рвемся ў цемру, а ня ў сонечнасьць
і зорнасьць.

Жывем мы на зямлі зь нявольніцкай пакарай
І любім той ланцуг, які хрыбты дратуе,
І з сувэрэннасьці ізноў ірвемся ў гора,
І роднага свайго зь няволі не ратуем.

Як паўсьляпяя, мы брыдзем у цемру глыбей
І не шукаем да свабоды сыветлае дарогі.
Нас фатум прыдавіў нявольніцкаю глыбай,
Забылі, што жывем на сьвеце з волі Бога.

На моладзь, на яе, уся надзея наша,
Што ўскалыхнеца і уздымеца з каленяў,
І стане, як адзін, ад Полацку аж да Падляшша,
І рынеца у бой за справу адраджэньня.

Aleś Barski

History with independence now has dowered us,
Gave us its gift magnanimous and splendid,
And, so it seemed, independence was a power
Around which we became a wall unbreached,
defending.

But we have so long in servitude existed
That we have grown fond of these our fearful fetters,
The Tsars gave them, then Stalin more firmly fixed
them,

Saying slavery for man is far, far better.

We are now ashamed of that which we should honour.
Of our soul that sparkles with its own uniqueness,
We do not stand firm for freedom, but rush on now
Not to sun and starshine, but to dark
and bleakness.

And we live on earth in a slavish meekness,
And we love the fetters on our backs aye pressing,
We flee sovereignty, a return to sorrow seeking,
And what is our own from slavery we'll not rescue.

As if semiblack, we wander in deep gloom now,
And we do not seek for the bright road to freedom.
And fate has bestowed on us a slavish tombstone,
And the fact that we live by God's will we heed not.

On our youth, on them, all our hope's depending,
That they'll rise up from their knees, that they stand
tall now,
From Połacak to Padlaśša they will strive defending
The cause of renaissance, united one and all now.

p o e m s o n l i b e r t y

Гісторыя нам падарыла сувэрэннасьць,
Як каравай маладажонам у нас дораць.
Дык выкідайма з душ нявольніцкую беднасьць
І падымайма зрок да сонца і да зорак.

p o e m s o n l i b e r t y

History has dowered us now with sovereign status,
Like a bridal loaf presented it as gift,
Let us cleanse our souls of this poverty so slavish
And to the sun and stars once more our eyes we'll lift.

Раман Дзенісюк

Ужо амаль сто год прайшло,
Як збожжа над ральлёй ўзышло.
Дзе Воля, адкажы!?
У гімнах славілі народ,
Шукалі шчасыя — мелі гнёт.
Дзе Воля, адкажы!?
Адзін саюз, другі саюз,
Ізноў — Расея-Беларусь.
Дзе Воля, адкажы!?
Відаць, не надышоў той час,
Калі з гаршка дастануць нас.
Ці прыйдзе, адкажы!?

Raman Dzienisiuk

Almost a century's rolled by
Since the ripe harvest first stood high.
Where is Liberty, say!?
In hymns we sang praise to our folk,
Sought good fortune, got the yoke.
Where is Liberty, say!?
One Union, then another, then —
It's Russia-Belarus again,
Where is Liberty, say!?
It seems the time's not come about,
When from the pot we'll be let out.
Will it come though, say!?

Галіна Каржанеўская

О так, мы людзі на балоце,
Яго няпроста асушыць.
Здаўна ва ўціску і ў галоце,
Але затое з прагай жыць.

Цярпець вучылі чужаніцы,
Хіліцца долу безь віны.
Наш чалавек таму баіцца
Начальства, сваркі ды вайны.

Была нязломнаю надзея
Займець уласны лапкі свой.
Для нас капейка — як падзея,
А воля — птах над галавой.

Лёс, што ня песьціў і ня гушкаў,
Нам так абрыдзеў, хоць ты плач!
Лунае прывідная птушка.
Дасюль пацьвельваецца, бач...

Halina Karžanieŭskaja

Oh yes, we're people of the marshes,
Marshes no light task to drain,
From olden days suppressed, in hardship,
Yet still to live we thirst and strain.

By strangers schooled to suffer meekly,
To bow low, without guilt or flaw,
And therefore our man fears so deeply
The powers-that-be, and feuds and war.

We had a hope that was unbroken:
Our own small patch of earth to tread,
One kopek something great betokened,
Freedom — a bird high overhead.

Fate cosseted and lulled us never
But plagued us till the tears must roll!
And yet the phantom bird still hovers,
And teases and allures — behold!...

Валеры Дранчук

Нападала сьнегу. Нядзеля.
Шулы платоў надзелі
белыя шапкі — Надзея

на тое, што мы — беларусы,
і з гэтай зямлі нас ня зрушыць,
ня вымесьціць, не абрусіць,

ня вымаскаліць, не абразаніць,
ня здаць і не атаясаміць
з вусатымі пацукамі,
з сарцірамі і мацюкамі,

на тое — што нас не абголіць,
ня вымачыць, не ачухоніць,
не аблавушыць наш род.

Жыве Беларусь і народ!

Valery Drančuk

The snow has fallen. Sunday.
The fence-posts are dressed snugly
in white caps. Hope, some way,

that we are, indeed, Belarusians,
that from this land we'll not be uprooted,
russified, nor displaced in confusion,

nor made Muscovites or Riazanites,
nor be betrayed, identified
with rats wearing moustaches in vanity,
with privies and foulest profanity.

Hope that no one will shave us,
nor soak us, nor come to enslave us,
nor turn our kin stupid as blocks.

Long live Belarus and her folk!

Хрысьціна Чарняўская

Чуеш гэты цяжар і боль у сэрцы?
 Гэта не хвароба, не.
 Гэта сэрца нагадвае табе,
 за што змагацца павінен,
 каб апомніўся і ня траціў жыццё дарэмна,
 каб не саромеўся сказаць, дзе жывеш,
 каб упэўнена йшоў ты наперад,
 каб не пабаяўся заклікаць да барацьбы
 народ свой нясьмелы
 ды ашалелы ад жаху.
 Яны стаміліся, як і ты,
 жыць вось так,
 ня бачаць ужо сьвятла ў цемры.
 А трэба з каленяў падняцца, устаць
 ды паказаць сваю сілу і моц
 сабе і цэламу сьвету.

Chryścina Čarniaŭskaja

Do you feel this weight and pain in your heart?
 This is no sickness, no.
 This is the heart reminding you
 for what you ought to strive,
 so you'll come to your senses and not waste your life
 in vain,
 so you'll not blush to say where you live,
 so you'll go forward in certainty.
 So you'll not fail to call to the fray
 your people, unbold
 and crazed with terror.
 They too have grown weary, like you,
 of living this way,
 they still see no light in the darkness.
 Time to get up from your knees and stand tall,
 and show forth your strength and your might
 to yourself and to the whole world.

Алесь Туровіч

Стралялі
У нас у ворагаў у сяброў
Стралялі
Ці то мы стралялі
Ці то ворагі
Ці то сябры
Ці па нас ці па ворагах
Ці мы ці ня мы.
І калі на асклепках
Атлянтчных ільдзін
Зьнікае вобраз
Роднага краю
І калі белы стане чорным
Тады цемра стане сьвятлом.
І мы ведаем што няма
Перамогі і жыцця
І мы бярем апошнія кулі
Каб стрэліць у ворага
А можа ў сябе самога
Мы паміраем бо вакол
Акіяны зьліняюць.
Мы ведаем што не пераможам
Гэтую вайну
Мы ведаем што мы памрэм
Мы ведаем што нашыя імёны
Будуць абражаныя
У падручніках гісторыі
Мы ведаем што ў канцлягерах
Нашыя дзеці будуць праклінаць
Нашыя імёны.
Але мы ведаем што
Нашае паўстаньне ратуе
Тых хто заб'е нас
Нашае паўстаньне ратуе

Aleś Turovič

There was shooting
At us at foes at friends
There was shooting
Either we were shooting
Or foes
Or friends
At us or at the foe
Either we or not we.
And when upon the splinters
Of Atlantic icefloes
The image disappears
Of our native land
And when white becomes black
Then dark becomes light
And we know there is neither
Victory or life.
And we take the last bullet
To shoot at the foe
Or maybe ourselves.
We die because all around
Is an ocean of villains.
We know we shall not be victorious
We know that our names
Will be vilified
In the textbooks of history
We know that in concentration camps
Our children will curse
Our names.
But we know too
Our uprising will save
Those who will kill us
Our uprising will save

p o e m s o n l i b e r t y

Тых хто будзе зьневажаць
Нашыя імёны
Нашае паўстаньне ратуе тых
Хто будзе прывучаць
Хлусіць нашых дзяцей
І нашыя дзеці калі пройдуць этапы
Мітынгаў і канцлягераў
Скажуць дзякуй тым
Хто забіваў нас
Скажуць дзякуй тым
Хто забіваў іх
І тыя хто забівалі нас
І тыя хто гвалціў нашыя імёны
Папросяць
Прабачэньня.

p o e m s o n l i b e r t y

Those who will denigrate
Our names
Our uprising will save
Those who will teach
Our children to lie
And our children will pass through the stage-posts
Of demos and concentration camps
Then say 'thank you' to those
Who were killing us
Will say 'thank you' to those
Who were killing them
And those who were killing us
And those violating our names
Will pray
For pardon.

Інэса Кур'ян

Пасярод агарода
З буракамі і бульбай,
Там, дзе вішні зарэюць
І грушкі як мёд,
У ашмётках ды горда
Стаяла Свабода,
І ня лезьлі вароны
У наш агарод.

Inesa Kurjan

Down our garden, round where
Beets grow and potatoes,
Where the cherries blaze and
Pears are honeypots.
With tatters to gown her,
Freedom stood there proudly,
And no crows descended
On our garden plot.

Ніна Мацяш

Заручаю даўніною
з тутэйшым кутам, як і мы,
шчыруе ластаўка вяною,
адпрэчваючы ўціск зімы.
Шчыруе ластаўка ўсё й лета,
ці градабой ці сухавей,
дзеля гняздзечка,
дзеля дзетак,
як мы — дзеля сваіх дзяцей.
Каб перад зольлю непазбежнай,
перад глухой наваляй хмар
загартаваліся належна
моц крылаў,
дух,
любаві дар.
І птушачцы малой вядома,
што нам сьвядома трэба знаць:
любоўю толькі можна стому,
жыцьцё і скон свой апраўдаць,
лучвом няздрадліва сьвятлістым
з абжытай родам стараной,
дзе восень сьпелым вольным лістам
кружляе ўжо і нада мной.
Ах, ластавачка...

Nina Maciaš

Betrothed, like us, from times primaeval,
to local nooks, the swallows fly,
in springtime busy flight-paths weaving,
pressures of winter to deny.
All summer long they bustle, flying,
despite hail and drought-winds they toil,
for their nest,
for their brood plying,
as we for our own children moil.
So that, before the cold relentless,
before dull clouds advance above
they will have well and truly tempered
strength of wing,
spirit,
gift of love.
What that small bird knows, by its nature,
consciously we must bear in mind:
only by love can weary labour,
life and its end be justified,
or by a bright-beam undeceiving
from land of our ancestral kin,
where autumn with its ripe free leaves now
above me has begun to spin.
Ah, little swallow...

Анатоль Кірвель

Неба ластаўкі рэжуць пад карань
 Перад бурай з трывожным піскам,
 Быццам мала ім стала прасторы,
 Быццам неба іх так прыціснула,
 Што дыхнуць ім ні кроплі нельга
 У прыгожай сьнякотнай высі,
 І яны, узмываючы ў неба,
 Хочуць крыламі іскры высекчы.
 Вось і сёння рэжуць пад карань
 Крыльлем тонкім і вострым як нож...
 Неба. Ластаўкі над разорами.
 Мусіць, хутка ізноў дождж...

Anatol Kirviel

Swallows cleave the air, deeply dipping,
 Before the storm, with shrill cries of distress,
 As if space for them had become too constricting,
 As if so heavily the skies pressed them,
 As if in the lovely but stifling zenith
 They could breathe no drop into their lungs
 So that soaring into the heavens,
 They want to strike sparks with their wings.
 So today they cleave the air, deeply dipping,
 With their wings, like knives sharp and thin.
 Sky. Swallows over the furrows flicking.
 Soon, now, the rain will begin.

Янка Смялянчук

Аднойчы я-такі знайду адрэсу
той пракаветнае мясыцыны,
дзе ёсць таемны склеп,
а ў ім за аднабокімі дзвярыма
бягуць уніз тры сходкі,
зь іх адна
вядзе ў жаданы схоў.
Там на доле цьмее
сьцененая ад старэчы бочка,
на струхлай клёшчы надпіс ледзь чытальны:
«FREE».

І брамнік Пётра кварту поўную
нацэдзіць з бочкі той.

Janka Smalančuk

Once of old I lit on the address
of that place, age-old, eternal,
where there is a secret crypt;
within, beyond a one-way portal,
three staircases descending,
and one
leads down into the vault desired.
And down there, darkly looming,
grown dark with age there stands a barrel,
with rusty plaque where one can just decipher:
'FREE'.

And gate-keeper Peter from that barrel
draws a brimming quart.

Наталья Хрушч

Учора — цемра, жах, пустэча,
сыndrome бясконцага чакання.
Сягонья — жах, пустэча, боль,
сыndrome цяжкага прадчування.
Заўтра — пустэча, боль, цяжар,
сыndrome няздзейсненых жаданняў.
А потым — сьвятло, адлюстраванае ў вадзе,
салёны вецер з вострым пахам ёду,
цяжар, ля ног упаўшы на зямлю,
свабода, свабода, свабода...

Natalla Chrušč

Yesterday, dark, fear and emptiness,
syndrome of an eternal waiting.
Today, fear, emptiness and pain,
syndrome of harsh anticipating.
Tomorrow, emptiness, pain, load,
syndrome of false hopes, unsated.
And then, light mirrored in the water,
a bitter tang of iodine on salt breezes,
the load, now fallen, lying at your feet,
freedom, freedom, freedom.

Уладзімер Някляеў

І доўгі час,
і вокамгненны час
нам дадзены ад раніцы да ночы,
і кожны з нас
здабудзе волю двойчы,
і двойчы згубіць волю кожны з нас.
Рака крыві за волю празь вякі,
калі і хто той волі меў даволі,
зацятая рабы зацятай волі
такія ж, як яе рабаўнікі.
Усім на волю Бог дае іспыт,
і не займець збаўлення ад іспыту,
адзін раз воля,
калі мы — зь нябыту,
другі раз воля,
калі мы ў нябыт.

Uładzimir Niaklajeŭ

A long time
or a mere eyeblinking trice
is given us from dawn until night's cover,
and each of us
must win freedom twice over,
and each of us will lose that freedom twice.
Rivers of blood for freedom through long years —
but who and when will have his fill of freedom?
The stubborn slaves of that so stubborn freedom
no different from freedom's thieves appear.
God gives the test of freedom to us all,
and from that test there's no escape nor fleeing,
freedom once when
we come out of non-being,
freedom when back
into non-being we fall.

Юрась Чарнякевіч

На полі белым
Стужкаю блакітнай
Кроў пульсуе,
Як дзень — быццё
З усходам
І змярканьнем,
Тусоўкамі паэтаў-наркаманаў
Пад музыку
Рытмічную, як час...
І хочацца
Звярка па імю
Status quo
Забіць нажом у сэрца
І зрабіць з ягонай скуркі
Шалік для матулі —
Падарунак.
І курчыць,
І сьціскаць сэкунды,
Нібы гліну,
Ствараючы зь яе,
Напрыклад, Еву
З трыма рукамі,
Каб туліла моцна,
І закахацца ў гэтае стварэнне
Ня больш, чым на імгненне.
Так, на некалькі начэй
З рыпучым ложкам,
А потым можна
Выставіць яе за дзверы,
Уклаўшы ў руку
Грошы на таксі,
Пацалаваўшы напасыледак,
І — напіцца,
Жыцця набрацца,

Juraś Čarniakievič

On a white field
An azure ribbon
Of blood pulsates
Like day — like being
With sunrise
And sunset,
With covens of poet-addicts
To music
Rhythmic as time...
There's a wish
To stab to the heart
That beastie by name
Status quo
And to make out of its skin
A stole for dear old Mum —
A present.
And to write out,
And squeeze out the seconds,
Like clay,
From which to create,
For example, an Eve
With three arms,
All the better to hug,
And to fall in love with this creation,
For no more than a twinkling.
So, several nights
On a creaking bed,
And then you can
Put her out of doors,
Shoving the taxi fare
Into her hand,
Kiss her a long 'goodbye'.
And — get drunk.
Get tanked up with life,

p o e m s o n l i b e r t y

Быццам жаба гразі,
Каб нарадзіць чарговага дзіцёнка
На сьнежным полі
Аркуша
У сшытку.

p o e m s o n l i b e r t y

Like a frog with mud,
To give birth to another bantling,
On the snowy field
Of the page of
A notebook.

Наталья Бурдзейка

Размокнуть засохлыя фарбы
затрымціць у чаканьні папера
хлынуць колеры
і бязьлікі аркуш успомніць
што калісьці быў дрэвам
выпусьціць парасткі
спужаная птушка
прарве малюнак

Natalla Burdziejka

The long-dried-up paints will grow moist
paper tremble in anticipation
the colours will gush
and the faceless sheet will remember
that once it was a tree
and put forth new shoots
and a frightened bird
will rend the painting

Янка Лайкоў

Ня плач, паэт,
калі не жывеш
ні ў царкве, ні ў касыцёле, ні ў пагадзе,
глыбокім сумам народжаны верш
на сум высокі асуджаны загадзя.
Яшчэ ты бавіся ў снах,
а страх
навечна страціць душу адзіную
цябе на вогненнакрылых вятрах
з вышынь,
дзе ў захмарных лунаў вірах,
вяртае долу пуцінамі дзіўнымі.
І ты, спавіты зямным сьвятлом,
натхнёна словы ў радках высцельваеш,
сьвітанак разгараецца за акном,
распраўляе крылы,
ясьнее верш.

Janka Łajkoŭ

Weep not, poet,
that you do not dwell
in chapel or church or pagoda,
a poem that's born out of sorrow's deep well
to high sorrow is doomed and foreboded.
Still you play as you dream in your bed;
but a dread
that you'll lose this your one soul forever
plunges you, on the fire-winged winds, sped
from heights
where you rode winds of the zenith
to return to the depths by strange pathways.
And you, swaddled in earthly light,
inspired, now ripen the words in your lines,
beyond the window dawn blazes bright,
spreading its wings,
more brilliant your verse shines.

Вольга Ўгрыновіч

Не сьпяшацца
бо ўсё прадугледзела памяць
не вагацца
на шлях уласных віроў
бо так лёгка
сьлязу пераважае камень
і няхутка
сьвятлом напаўняецца збан

За маўчаньнем
дакладнымі ведамі стратаў
у злучэньні
няроўных часоў
нараджаецца зорная назва
з рыфмаванай выявы майстроў

Будзе споведзь
раскруціцца срэбнае кола
як ганчарны агмень
і адбудзецца
новая вобразнасьць формы
падарунак за сьмерць

Volha Ŭhrynovič

Do not rush fevered
for memory has foreseen all
do not teeter
on the balance of your own whirlpool
for so easily
stone outweighs a tear-drop
and not speedily
is a vat filled with light

Beyond the silence
in precise statistics of losses
in linkages
of unequal times
there will be a starry name born of
images of a master's rhymes

There'll be confession
a silver circle whirling
like a potter's flame
and there'll arise
a new imagery of form
an offering for death

Віктар Сьлінко

іржой
пераела
ключ у дэвярах замкнутых знадворку і таму
хата здаецца пакінутай але гэта ня так:
праз разьбітыя шыбыны
асядае пыл з далёкіх гасьцінцаў вецер страсае
на падлогу падзяўбаны птушкамі чарнасьліў
у паштовай скрыні ляжыць сатлелы ліст
ад мяне — некалькі літар мурашы
ужо сыцягнулі

помніш —
некалі я крэсьліў на вадзе: НІЧОГА НЯ БУДЗЕ
а ты
прыціскала да грудзей (бліжэй да шыі)
маленькія тонкія рукі быццам баялася
што я табе
нешта зраблю?

так яно і цяпер:
у пукатых вочы статуі кідаецца гурма
груганоў і дні ня хочучь пакінуць самому сабе
таго чыё семя так і не прарасло
каму
мы маўчым?
ноч прынесла цемру як чорнае гольце
чырвоныя рукі
пабачаць цела
так мы толькі рукі якімі нехта
трымае вуглі!

будзе сьвяціцца ў куце абраз

Viktar Šlínko

rust
has eaten through
the key to those doors locked from outside and hence
the house appears abandoned but not so:
through the shattered window-panes
dust from the distant highways settles the wind shakes
down

on to the floor prunes the birds neglected
in the mailbox lies a mouldering letter
from me — the ants have already thieved
several characters

do you recall
once I wrote on water: NOTHING WILL COME OF IT
but you
pressed your small thin hands to your breasts
(closer to your neck) as if afraid
that I would do something
to you?

and so it is now:
into the bulging eyes of a statue a cast
of ravens dives, and the days do not wish to leave
to himself the one whose seed never sprouted —
for whom
do we keep silence?
the night has brought darkness like black branches
scarlet hands
will see the body
so we are only the hands by which someone
holds lives!

in the corner an icon will gleam

p o e m s o n l i b e r t y

...і мучыцца парастку й зерню пакуль
мы праваленым ротам шапялявім «каханьне»
але
чуеш: гудзе
у кроснах чарэшняў?
гэта

Бог ідзе з посахам
пчалінага рою
Бог хоча
развязаць нам
языкі

p o e m s o n l i b e r t y

...and the shoot and the grain will suffer until
our ruined mouths mumble the word 'love'
but
do you hear: hooting
in the loom of the cherry-trees?
this

is God walking with a staff
of a swarm of bees
God wants
to loosen
our tongues

Тацяна Будовіч

Начны нядрэмны мой
канвой

Ланцуг твой не парваць
ня зьяняць
і я
твая

Дай мне зрабіць хоць крок
убок
знарок
у змрок

Загінеш змрок накрыв
абрыў

І чорная трава
як твань
на ім
пад ім

У сэрцы прарасьце
ўрасьце

Тут выйсьця не знайсці
ісьці

Ісьці ўвесь час здалёк
скрозь змрок

Taciana Budovič

My night escort that keeps
without sleep

Thy chain never broke
nor unyoked
and I
am thine

Grant me at least one stride
aside
to mark
into dark

Thou'lt perish darkness hid
the pit

And then the black grass
like marsh
on it
'neath it

Through the heart will rive
and thrive

No escape can we know
to go

Far for all time to trek
through the dark

Усевалод Гарачка

Каб жыць — і ня ведаць,
на якія вярышыні
ступасш,
што кожны наш крок —
па-над прорвай;

не баяцца
збудзіць матылёў
бляклакрылых,
што зь безданяў
вылятаюць раямі;

не шукаць таемныя сэнсы
карункаў
іхнага танцу,
што ў адзіным:
жыць і — ня ведаць.

Usievaład Haračka

To live — and not know
upon what lofty summit
you step,
and that each step we take
is over a chasm;

and not fear
to awaken the azure-
winged butterflies
that from the abyss
fly up, swarming;

and not seek mysterious meanings
in the lace
of their dances,
whose only meaning is:
to live and — not know.

Ксеня Брэчка

Вялізнае
чырвонае
вока
Хоча
у мяне
залезыці
І прачытаць
усе думкі
І пазбавіць мяне
зроку
Каб застацца ў мяне
адзіным
Самым
каштоўным
вокам.
Але я яго
асьляплю
І нават прадзіраўлю
чырвань.
І зь яго
пацячэ
вонкі
Нешта глеістае.
Мабыць то —
ягоныя мазгі.
Хай цяпер
усе
глядзяць
Што было знутры
ў той пачвары
Хай цяпер
тое вока
зыркае
Расплюшчвае сябе
дзеля натоўпу!

Ksienia Brečka

A gigantic
red
eye
Wants
to pierce
into me
And to read
all my thoughts
And steal my power
to see
And so become
the only
Most precious
eye
for me.
But I shall make blind
its sight
Even pierce through
the redness.
And from it
there will
flow
Something viscous.
Maybe this is
its brains.
Now let
all people
see
What was within
that monster
Now let
the piercing
eye
Open itself
for the crowd!

Серж Мінкевіч

тупік
перад вачыма
гладкі
квадратны
тупы тупік
і злева
і справа
і зверху
і са сьпінаў
мы — птушаняты цаглянаў
і хіба ж палова
глупотных
нямоглых
згадуе
дзюбы і думы
для праклёну
тупіковай
скарupy

Sierž Minskievič

dead-end
before the eyes
smooth
and square
dead blunt dead-end
to left
and to right
and above
and behind
we are unhatched chicks of brickwork
and maybe one half
of us senseless
and strengthless
with brain
and beak will wreak
perdition
on this dead-end
shell

Вальжына Морт

«Не прислоняться!» —
Я — дзверы ў вагонах мэтро.
«Не прислоняться!»
Мощна трымайце ў ахапках
і думкі, і справы.
Я на наступным вазьму
й адчынюся направа.
Стоп! Вам далей!
А на гэтым сыходзіць Варава!
Я за шчакой яго позірк насіла бяз кпінаў.
Я па вушных лябірынтах Вараву вадзіла.
Ён жа складаў кубік-рубік з маіх
успамінаў,
і я галавой упіралася ў безвыходнасьць.
А я ўпіраюся ў безвыходнасьць,
нібыта
ў дзявочую цноту, пляву і іду па тым лёдзе.
І прагну зваліцца ў ваду, гучна крыкнуўшы:
«Годзе!»
І зноўку заўсёды знаходжу ўваход у
безвыходнасьць.
Так — «Не прислоняться!»
Я — дзверы ў вагонах.
Я — дзе вы?
Заенчылі і застагналі прагаліны моваў.
Я разразаю живот вамі згубленых словаў,
І потым вымаю адтуль
пацуюку і пачуцці.

Valžyna Mort

‘Stand clear! Do not lean!’
I’m the door of the metro train.
‘Stand clear! Do not lean!’
Keep a firm grip, holding
your thoughts and deeds tight,
for at the next station,
I’ll open on the right.
Stop! Move along!
This is where Barabbas alights!
I kept his glare behind my cheek without mockery.
I led Barabbas through the aural labyrinths.
But he made a Rubik’s cube of my
memories.
And I pressed my head against no-exitness
and I press on no-exitness
like
a maiden’s virtue, a hymen, and I walk on that ice.
And I long to plunge into the water, shouting
‘Suffice!’
And again as ever I find the way-in to
no-exitness.
So: ‘Stand clear! Do not lean!’
I’m the door of the metro train.
I am — where are you?
Felled-clearings of languages whinge and moan
I rip open the guts of lost words you once owned,
and then take out of them
rats and feelings.

Зьміцер Вішнёў

Проста ўзяць нож і адрэзаць сваю галаву
 Лепш на марозе — ня так балюча
 Ёта — прывітаньне чабанам
 Чырвоная лава льецца на трон
 Выціснуць вочы пальцамі
 І пагуляць ў спортлято
 А калі да цябе прырасьце жанчына
 Трэба яе таксама адрэзаць чымсьці
 Ёта — не салют
 Ёта — я самурай люты
 Ёта — тайфун
 Мець у руках тысячы ангельскіх фунтаў
 Шчыліць жоўтыя зубы
 Біць дыктатара правай і левай нагой
 Каб і ягоныя вочы кінучь на лятатрон
 Ці гэта не прыродны рэфлекс?
 Ставіць на вушы чыноўнікаў кляксы
 Каб з атраманту зварылася каша
 Потым цудоўна глядзець на карціну Ван Гога
 З марыхуанай загарнуўшыся ў тогу
 Ёта — свабоды вагон
 А не бабы з вадой

І потым доўга трымаць адказ перад Богам
 За свой дубовы бадун і свабоду

Žmicier Višnioŭ

Just take a knife and chop off your own head
 Best when it's frosty — that's not so painful
 This is a greeting for a shepherd
 Red lava is flowing on to the throne
 Put out your eyes with your fingers
 And then play the lottery
 And if a woman should start growing into you
 She too must be cut off in someway or other
 This is no firework
 This is I, the fierce samurai
 This is a typhoon
 To have a grip on thousands of pounds sterling
 To snarl with yellow teeth
 Kick the dictator with right foot and left
 So as to throw his eyes in the tombola
 Is this not a natural reflex?
 To put blots on the ears of officials
 So that porridge will be boiled from ink
 Then wonderfully look at a Van Gogh
 Wrapped in marijuana like a toga
 This is the carriage of freedom
 Not beans with water

Then stand for long responsible to God
 For your oak hangover and for freedom

Я заўважыла ў нашым горадзе,
Добрым месцы, між іншым, хочь кажуць,
Што бывае і лепш, паўсюль:
ГастРАном, рэстарАН, гаРАж,
КРАма, РАдыё, пРАмтавары,
РАзьліковы РАхунак, РАда
ВэтэРАнаў, азРАпорт,
ДРАматычны тэатар, кантоРА
Па баРАцьбе з таРАканамі
Пры дапамозе хлѐРА.
Ahora, vamos!* Хто скажа,
Што ў нас ня сонечны гоРАд?
Іэта будзе памылка пяРА.
Прывітаньне табе, РА.

* Ну, паехалі! (russian.)

I have noticed, here in our town —
— A good place, by the way, though it's rumoured
That here and there you'll find better —
High-gRAde foods, restauRAnt, gaRAge,
Shopping paRAde, RAdio, GeneRAI Store,
Cash withdRAwals, VeteRANs'
AdministRAtion, air tRANsport,
DRama theatre, DirectorRAte
For eRAdicating RAts
(By tRapping).
Ahora, vamos!* Who proclaims
Our town does not know the sun's RAys?
That would be a gRAve error.
All-hail to thee, O RA!

* Well! Let's go! (Spanish)

Віктар Жыбуль

Я не хачу быць пупом зямлі.
У зямлі й безь мяне хапае пупоў.
Я хачу быць пупом неба.
Паветранай ямай і чорнай дзіркай
быць я хачу.
Там болей волі,
болей свабоды
там.

Уявіце:

я,
і мае пупы,
і пупы пупоў маіх
глядзяць на вас
зь неба.
Ніхто не схаваетца
ад іхнага пільнага позірку.
Не, гэта ня я раствараюся ў аблоках —
гэта аблогі расплываюцца ўва мне!

Цяпер

кожны, хто патрапіць
пальцам у неба,
патрапіць у мяне,
і ў мае пупы,
і ў пупы пупоў маіх
трапіць ён,
а я нават не адчую.

Што?

Вы ня верыце ў маё
ўсепупейшае пупства,

Viktar Žybul

I don't want to be navel of the Earth.
Earth has navels galore, it doesn't need me.
I want to be the sky's navel.
An air pocket, a black hole's
the role for me.
There is more freedom
and more liberty
there.

Be it known:

I
and my navels
and my navels' navels
observe you from
on high.
No one can hide himself
from this diligent scanning.
No, you do not see me dissolving in clouds —
it is clouds dissolving in me!

And now
each person who tries
to reach for the sky,
reaches for me,
and my navels,
and the navels of my navels.
He reaches me,
but I don't feel him touch me.

What?

Don't you believe in my
all-navelish naveldom,

p o e m s o n l i b e r t y

у маё
найпаўнейшае
найпупоўнейшае пупейства,
у маё
архіпуповае апупенства?

Тады спытайцеся ў таго,
хто зламаў палец аб неба.

p o e m s o n l i b e r t y

in my
supernalism of
supernavelmost navelity,
in my
archinavel navelescence?

Then go, ask the man who reached
for the sky and broke his finger.

Мары Эдэм

Перакуліць усё дагары нагамі — ня цяжка!
 Рассыпаць павуцінныя плёткі, нагавораў — ядам,
 А пасля цягнуць, як павук, за нітачку — лёгка.
 Прыдумаць усё, як кінасцэнар, — можна.
 Мы ўсе акторы, пешкі, мятлікі — міжволі.
 Ня хочацца, не падазраеш? — выбух!
 Сустрэкаюцца каханьне і нянавісьць у келіху —
 бывае.
 Аднак веру разьбіваць і катаваць надзею —
 нельга.
 У сетцы з будзённых і прыгожых слоў-мятлышак
 Павук сядзіць, сьмяецца зь лёгкай і прывіднай —
 свабоды.
 Пляце і вычараецца над пачуццямі — паэт.
 Быць проста людзьмі? — немагчыма.
 Паўсюль маскі, і гульня цікуе за вамі.
 Вам выкараскацца з тэатру жыцця — аднаму.
 Цяпер і плесці, і сьмяяцца, і гуляць буду — я.

Mary Edem

To turn everything topsy-turvy is no problem!
 To spread the spider-webs of gossip and poisoned
 slanders,
 Then like a spider to tug the thread is easy.
 To invent everything like a film script — well, maybe.
 We are all actors, pawns, butterflies, willy-nilly.
 You disapprove, you disagree? Explosion!
 Love and hatred meeting in one goblet happens.
 But to shatter faith and torture hope — you cannot.
 In web of butterfly-words, everyday, fair-sounding,
 The spider sits and mocks at that frail phantom —
 freedom.
 There is one weaves and warps these cobweb-tales —
 the poet.
 To be simply human? Not an earthly.
 Masks everywhere, the game ever pursues you.
 You are sole audience of life's theatre.
 The one who now will weaves, warp, play — is I.

Алесь Сьпіцын

Мы ранкам зь цяжкасьцю ўставалі,
 бо радасьць ранку не для нас.
 Яму насустрач пазяхалі
 і праглі, каб ён дзесь захрас
 ў слаце дарожнай. Ды нязьменна
 ён нас прыходзіў мучыць зноў.
 І, дзень пракляўшы, мы ганебна
 заміж гарачай кавы кроў
 глыналі, ўпотаў зачыніўшы
 душу ад позірку свайго,
 наліўшы ў шкло сваіх кілішкаў
 жыцьцё сяброў. Ніхто ня мог
 спыніць круг саромнай звычкі,
 і толькі сонна пазяхаць
 адно быў здольны род няцывічны...
 Наш род. Аб чым яго пытаць?
 І мы зяхалі. Зьёўшы сонца,
 дашчэнт вызяхаўшы дзень,
 мы мелі ноч за абаронцу,
 ды мы ня зналі і яе.
 І ночы зорнае скрыжалі
 нам зноў выносілі вырок:
 «Яны свабоду ўшчэнт зьзяхалі,
 і хто спыніць іх мог, хто мог?»

Aleś Śpicyn

Reluctantly, we rose at morning,
 for morning brought to us no joy.
 We met it with a weary yawning.
 Craving that somewhere the road's cloy
 of mire would halt it. But, unchanging,
 it came to torture us again.
 And, having cursed the day, ashamedly,
 not boiling coffee did we drain
 but blood, and closed off, hugger-mugger,
 our soul concealed from our own sight,
 and into the glass of our tumblers
 we poured our comrades' life. None might
 halt that round of shameful habits,
 for drowsy yawning, nothing more
 could that lethargic kindred manage...
 Our kindred. Who'd ask something more?
 And on we yawned. The sun descended,
 and we'd yawned out the livelong day.
 And though the night came to defend us,
 we did not know it anyway.
 And so the starry night was speaking,
 passing sentence on us anew:
 'Freedom they yawned away entirely,
 and who was there could stop them? Who?'

Ганна Ціханава

Чалавек — згустак цела з душою,
Скрыжаваньне пачуццяў распятых,
Расцякаюцца ў венах з крывёю
Мары хрусткія. Зьдзейсьніць іх — сьвята.

Несканчоная лесьвіца, крокі —
Тыя ж людзі — палёт у пустэчу,
Мы жывыя, мы вечнае вока,
Але часам здаецца, мы — рэчы.

Чалавек — зь веку ў век — быў часовасьць,
Пабудова з крупінак турботы.
Рэчаіснасьць і дух крышталёвы —
Ёта ўсё чалавек, не істота.

І паўсюль ён шукае свабоду...

Hanna Cichanova

Man is a cluster of soul and body,
Crucified feelings met in conjunction,
Fragile dreams in the bloodstream throbbing —
To make them real is a festival's unction.

A stairway never-ending, steps passing —
The same people — a flight into emptiness lonely,
We are living — an eye everlasting —
Yet sometimes we seem — objects only.

From age to age man was but a temporality,
Grains and cares in a construct fleeting,
Spirit of crystal and reality
Man thus entire — not a mere creature.

And everywhere he seeks for freedom...

Ілля Сін

зялёныя вочы яе гэта рухі ў нябесную
несьвядомасьць. Мы ішлі па блакітнай даліне
ламаючы цені шкляных зорак і трушчачы
чыгуновых карлікаў. Дождж які падае
зьнізу ўверх пераўтвараўся ў фавэрк
на Дзень Салодкае волі. Потым усё зьнікла
і катафальк з кавалачкамі мяне рушыў назад
раскалоўшы твой сон.

Illa Sin

Her green eyes are movements in heavenly
consciousness. We went through the blue valley,
breaking the shadows of glassy stars and shattering
iron dwarves. The rain, falling upward, was turning
into fireworks for the Day of Sweet Freedom. And
then everything disappeared, and the catafalque
bearing fragments of myself moved backwards,
shattering your dream.

Вольга Іанеева

я бяздомныя рухі цела свайго
я бяздомныя рухі цела свайго напаткаю
у завані між караблёў п'яных
дзе павуціньнем разьвесілі кашаль
на дрэвах
аглохлых ад вачэй безьлічы
дзе шкарлупіньне на шкло налела
мне — не адшкрэбсьці
і белая вусьцішнасьць
матыльком сядзе
на голую сьпіну
вольную ад крылаў ад крыкаў ад пацалункаў
мая свабода наыварат
пляце сабе кокан
і кожны з нас вусьцішнасьць
і кожны з нас пасобку

Volha Hapiejeva

homeless movements of my body shall I
homeless movements of my body shall I meet
among drunken boats in the harbour
where a cough is hanging like cobwebs
on trees
deafened by uncounted eyes
where I cannot scrape away shell
that is glued on to glass
and a strange white calm
like a butterfly settles
on the naked spine
free from wings from whinges from kisses
my inside-out freedom
spins itself a cocoon
and each of us is that calm
and each of us is alone

Юрась Пацюна

— Пудзіла, пудзіла, што ты вартуеш?
— Тайну дзяржавы, ня бачыш — замок!
— Зрэбнае пудзіла, клеў твой пустуе,
а гаспадар задушыўся знарок.

Люду анучамі служаць штандары,
золата трону паела іржа,
цывільню па сьценах поўзаюць мары,
рэчы, як войска, упокат ляжаць.

Толькі і скарбаў тваіх — тця дзверы,
стрэльма з ручніцы ў іржавы замок!
Пудзіла ў неба глядзіць зь недаверам,
Бог рытарычнай фігурай замоўк.

Juraś Paciupa

‘Scarecrow, O scarecrow, what are you guarding?’
‘State secrets! There is the lock, don’t you see!’
‘Your byre is empty, you rag-and-bone warden,
and your master has gone hanged himself from a tree!’

Banners now serve as toe-rags for the people,
rust has eroded the gold of the throne,
on the walls phantoms like mildew are creeping,
things, like an army, lie flat in a row.

These doors are your only treasure. Come, shoot then,
Musket-fire that rusty lock will release!
Scarecrow stares up at the sky, filled with doubting.
Like trope of rhetoric, God holds his peace.

Наталья Ўласава

Шэпты лясное вады у халодным
 аеры
 Здані начныя па курганах спаўзаюцца
 хомарам
 Вільгаць травы робіць нашыя ногі
 босымі
 Вецер у дрэвах робіць нашыя подыхі
 голасам.
 Рухі галінаў бачацца менш
 павольнымі
 У лесе курганаў хутка надыхдзе
 раніца
 Першыя промні зробіць нашыя вочы
 вольнымі
 Трызьненне ночы зробіць нашыя целы
 памяццю.

Natalla Ūlasava

Whisper of forest waters in the cold
 air
 Night ghosts on the gravemounds in a crowd
 creeping
 Moisture of the grass makes our feet
 bare
 Wind in the trees makes voices from our
 breathing.
 Movement of branches seems less slow
 restrained
 In the wood of the gravemounds dawn will come
 rapidly
 The first rays will make our eyes free from
 constraint
 Night frenzies will make our flesh a
 memory.

Анатоль Брусэвіч

Сон спывае срэбнаю слотаю,
Выспы восеньскіх вокнаў вось-вось
Апякуць агнявымі агорткамі
Бесклапотную безьліч бяроз.
Одум оргіяў, ордэны, ордэры,
Дагараючы джаламі дробнымі,
Адраджэньня абвесьцяць анонс.

Anatol Brusevič

Slumber streams like silver solvent,
Islands of autumn oriels, alerted
Frizzle with their fiery fabrics
The burden-free battalions of birch-trees.
Onus of orgies, orders, observances,
Smouldering slowly with small stings,
Recite the rubrics of revival.

Марыля Васючэнка

Бел-чырвоныя хвалі
песыцілі зямлю,
на якой Яна ўзрасла.
Вершнік
аберагаў
Яе магутнае сыцябло.
Араты
абмінаў тое месца,
каб не зачэпіць Яе.
Пясяняр
апяваў
Яе аксамітныя пялёсткі.
Мастак
натхняўся
Яе пахам.
Вернік
маліўся
на Яе лістоту.
А Яна
дарыла кожнаму
веру...

Але прыйшоў хам
і затантаў Яе.
І хвалі пазелянелі,
бо Яе не было.
І вершнік
знік,
бо Яе не было.
І араты
кінуў барану,
бо Яе не было.

Maryla Vasiučenka

White and red waves
caressed the earth
on which She grew.
A rider
mounted guard
over Her mighty stalk.
The ploughman
passed to one side
so as not to touch Her,
the bard
sang the praise
of Her velvet petals.
The artist
was inspired
by Her fragrance.
The believer
said prayers
to Her foliage.
And She
granted to each
true faith.

But then came an oaf
and trampled Her down.
And the waves turned to green,
for She was no more.
And the rider
vanished,
for She was no more.
And the ploughman
cast away his harrow,
for She was no more.

І пясняр
кінуўся з выспы,
бо Яе не было.
І мастак асьлеп,
бо Яе не было.
І вернік
зьнішчыў храм,
бо Яе не было.
А хам
рагатаў,
бо Яе не было.

Аднак Яна,
неўміручая,
уваскрэсла.
І ўсё вярнулася
на свой адвечны шлях.
Кола замкнулася.
Толькі ў паэта —
абсмаленыя крылы.

And the singer
cast himself from an island,
for She was no more.
And the artist
went blind,
for She was no more.
And the believer
pulled down the temple,
for She was no more.
But the oaf
roared with laughter,
for She was no more.

But She
the unkillable
rose again.
And all was restored
to its primordial path.
The circle was closed.
Only the poet
was left with singed plumage.

Андрэй Гуцаў

Па нюансах, як па клявішах, прайдзіся,
Дух свавольны, патаемны, незямны, —
Па аблоках, як па крыгах, скачуць рысі
Нестрыманае, драпежнае вясны!

Напляваць на прамінулыя няўдачы,
Напляваць на мноў пакрыўджаных калісь —
Нестрыманая, па дрогкіх душах скача
Неўміручасыці прылашчаная рысь!

Завагайся, дасканалае Тварэнне,
Нечуванасыці дасыціпных слоў і ног —
Каб збудзіліся былыя пакаленьні,
І картавы Бог-маўчун разявіў рот!

Па жаданьнях, як па клявішах, прайдзіся,
Жах здзяйсненняў, патаемны, незямны, —
Па аблоках, як па крыгах, скачуць рысі
Неўміручае, рэальнае вясны!

Andrej Hucav

Nuance to nuance, go as if on a keyboard,
Spirit self-willed, secret, unearthly thing, —
From cloud to cloud, as if on ice-floes leaping,
Run lynxes of unreined, rapacious Spring!

To spit upon past shortcomings and failings,
To spit on those who took offence from me —
From soul to feeble soul leaps, unrestrainedly,
The hand-tamed lynx of immortality!

Wage your fight, perfect Creature, so to break the
Inaudibility of notes, wit, words, —
So that past generations will be awakened,
The lisping Silence-God make himself heard!

From wish to wish go as if on a keyboard,
Unearthly secret dread of accomplished things, —
From cloud to cloud, as if on ice-floes leaping,
Run lynxes of the real, immortal Spring!

Вольга Бярозка

Блакiтам неба
i зьяяннем зор,
усьмешкай сонца
i пахам ветру,
як быццам шляхам
мiнулых дзён,
праходзiць рэха,
сузор'яў рэха...
Сьвятло сузор'яў,
магутны бор
i сьпеў празрысты
папараць-кветкi,
як быццам вежаў
старых палон —
ўсё гэта рэха,
каханьня рэха.
Вось так iмгненна
i на гады,
так выпадкова
i назаўсёды
аднойчы ўгледзець
сьляды, сьляды
свай i няволi,
свай i свабоды.

Volha Biarozka

Through the sky's azure
and the stars' shining,
the smile of sunlight,
and scent of zephyrs,
as if on paths of
antiquity,
there runs an echo,
the star-groups' echo...
The light of star-groups,
pine-forest vast,
transparent singing
of flowers on bracken,
like ancient watch-towers'
captivity —
all this is an echo,
all this is love's echo.
So in an instant,
in year-long phases,
by happenstance yet
never-ceding
let there be seen
the traces, traces
of one's non-liberty,
of one's freedom.

Edzik Mažko

У катоўні маёй пазгнівалі ўсе сыцены,
І разьбегліся вязьні ў чатыры бакі,
Толькі кат — сумны комік — забыты на сцэне,
У крывавым адзенні стаіць ля ракі.
Сьмешна ўсё:
Столькі болю, пакуты і энку
Зьнікла ў марыве мокрай, дажджлівай зімы
І сплыло ціхім вечарам ў сумную Лету,
Пакідаючы патлы іржавай травы.

Edzik Mažko

In my torture-chamber the walls have all mouldered,
The prisoners escaped and are fled far and wide,
Only the torturer, sad clown, forgotten,
In bloodstained garb stands at the Riverside.
All is laughable:
So much pain, suffering, grieving,
In the damp mists of wet winters was lost,
Flowed on a calm evening down to sad Lethe,
Leaving but patches of rusty-red grass.

Галіна Булыка

Шлях аседлай ракі
пазначае лаза,
Адгукаецца мора
на покліч замовы.
Мы — вада:
наша семья, і кроў, і сляза,
І малочная сыпеласьць
прымроенай мовы.

Сустракаюцца думкі
ў дрымоўці дрыгвы.
Суплятаюцца мары
карэньнем падводным.
Уздываюцца сокі падвялай травы
У вільготнае неба
дарогай нязводнай.

Нас вяртаюць аблогі і плыні туды,
Дзе на хвалі дрыжыць
каламунь залатая.
Мы — вада, а зямля прарастае з вады...
Скрозь суквецці,
і крылы,
і кроў
Прарастае.

Halina Butyka

Willows mark where
shrunk rivers run low,
The sea responds
to an order's proclaiming,
We are water:
our seed, blood and tears and the flow
Of milky ripeness of a language
we day-dreamed.

Thoughts are encountered
where drowns the marsh.
Day-dreams entwined
by roots under water,
Saps will rise up from the wilted grass
Into the moist sky
by road uncharted.

Clouds and streams bring us back to the flow
Where on the waves
golden flotsam will quiver.
We are water – from water earth grows
Through flower-heads
and wings,
and blood
It grows ever.

Вальдэмар Калінін

Ля возера стаіць старая ліпа,
з усіх бакоў яна відаць здалёку,
і сьнег і дождж яе не абмінаюць.
Гадуюць ліпу высьвіст, шчэбет, клёкат.

Шуміць лісьцё, ласкава шэпчуць травы,
ўсіх сонца грэе промнямі сваімі.
Дарогаю жыцця праходзяць людзі,
адно што ліпа не гаворыць зь імі.

А колькі адышло людзей, якія
пад ліпаю густой адпачывалі,
сяляне — беларусы з цыганамі —
і весяліліся і гаравалі.

Каб на сваёй зямлі стаіць трывала,
пусьціла ліпа карані глыбока,
усіх яна ў завеі цьветам лечыць,
асьцерагаючы ад злага вока.

Ні сквару, ні ўрагану не баіцца,
нястомная на ўскоце, на закоце.
У ліпе пазнаю я лёс цыганскі
у скразьняках, у холадзе, у слоце.

Valdemar Kalinin

There at the lakeside stands an old lime-tree,
far and wide it can be seen in the distance,
snow and rain do not pass by nor ignore it,
tended it is by bird cries, trills and twitters.

The lime leaves rustle, the grass gently whispers,
and the sun warms all, its bright rays shedding,
there on life's highway the people are passing,
but to speak with them the lime is not ready.

But there come, also, other folk wishing
'neath the thick lime-leaves to pass their leisure.
The village folk, Belarusians and Roma,
gather to talk and so take their pleasure.

So to stand firm on the earth here, the lime-tree
let down its roots, in the soil set them deeply,
in winter's blasts its blossoms bring healing,
safe from the evil eye it will keep you.

Neither the squall nor the tempest affright it,
sunrise and sunset weary it never,
I find in the lime-tree the fate of the Roma,
in storm and sleet and chill winter weather.

Aleh Minkin

Зноў я вярнуўся ні з чым
Да гэтых згнілых варот,
Скуль празь няўрод і нішчым
Паразбрыдаўся мой род.

Я ненадоўга, але,
Божа, які гэта жаль —
Бачыць у стылай імгдзе
Сад абляцелы амаль.

Божа, ад пунь і ад хат
Цягне такою жальбой,
Што застаецца няшмат,
Каб не пакончыць з сабой.

Божа, калі ўжо й мяне
Перст Твой, як яблык, страсе —
Хай яшчэ раз сьлізгане
Цень мой на цёмнай страсе.

Aleh Minkin

Once more I've returned, bringing naught,
Back to this old rotten gate,
From which crop-failure and want
Forced my kin to walk away.

I'll not stay long here, but it's
Painful, God, when I see there,
Wrapped in the cold clammy mist,
The orchard that stands all but bare.

From houses and barns something draws
At me, God, with such pain,
That to end myself there seems good cause,
For little else now remains.

God, when Thy finger shall shake
Me, like apple down from the tree,
Grant that round that dark thatch my shade
One last time may glide quietly.

Алена Ігнаціук

Дэлякруа пісаў партрэт:
яна была ўсяго... Свабода.
Каўпак фрыгійскі — макаў квет.
Мо з модай колішній нязгода?

Яна была ўсяго... Свабода.
І што хацела — ўсё магла:
дайсьці да царскага ківота,
стаць калыханкаю арла.

Яна была ўсяго... Свабода
у інтэр'еры барыкад...
Дачка французскага народа...
Ды толькі мае мой пагляд.

І я, натхнёная Свабодай,
трымаю неба сіні сыцяг.
Не пагаджаецца зь нягодай
мой бел-чырвона-белы фрак.

Дэлякруа пісаў жанчыну,
што ведала, куды вядзе
і свой народ, сваю Айчыну...

Яна ўжо ў Край наш шпарка ідзе!

Alena Ihnaciuk

Delacroix painted a portrait true,
and she was... Liberty. Nothing other.
Her Phrygian cap — a poppy bloom.
Maybe not classic style, however?

And she was... Liberty. Nothing other.
And she achieved all that she tried:
reached a royal throne in her endeavour,
became the eagle's lullaby.

And she was... Liberty. Nothing other.
Behind the barricades in place...
True daughter she of France, her mother,
and yet she wears my very face.

And I, inspired by Liberty now
raise a blue flag on high to float,
the time is out of joint for me now
to wear white-red-white formal coat.

Delacroix drew a woman — see her —
who had the skill to understand
where to lead her folk, her *patrie*..

And now she's speeding to our land!

Юры Карэйва

Прамяністым раем чыстым
сьніўся нам наш Край айчысты,
а прачнуліся: над Краем
сьцяг Люцыпара лунае.
Чорт ятрысты, дух нячысты
на сьвяты наш Край айчысты,
на Хрыстовы сьцяг з Пагоняй
ланцугі наклаў сягонья.
Хоць свабода зруйнавана
і над намі здань тырана,
але верма: час настане —
духу тут яго ня стане!
Хутка мы ізноў разгорнем
волі сьцяг — штандар з Пагоняй,
Край сьвяты, наш край айчысты
мы ад нечысыці ачысыцім!

Jury Karejva

Pure and gleaming, heaven-seeming,
our dear land was in our dreaming;
but above our land, woe-haunted,
Lucifer's flag now is flaunted.
Fiend of venom, unclean demon
on our land so holy-gleaming,
on our Christian White-Knight banner
evil fetters forged and hammered.
Now though freedom lies in ruins,
and o'er us a tyrant's ruling,
yet, believe: time will reverse all,
not forever will he curse us.
Soon we'll raise again, untrammelled,
freedom's flag, our White-Knight banner.
Native land, so holy-gleaming,
from uncleanness we'll clean thee!

Тацяна Хмарка

Мы ня лічым дзён.
І складаем вершы.
Беларусь будзе жыць
І жыве.
Бы ў першы
Дзень свайго існавання
На нашай крывіцкай зямлі.

Мы ўздываем сыцяг
Бел-чырвона-белы.
Мы адшукваем волю
Ў сівых залевах.
Нам яна падаецца
Далёкай і блізкай такой.

Дапаможа нам
Успамінаў вэлюм.
Мы вадою купальскае
Ночы здалеем
Урэшце з пылу сабранага
Ідала перамагчы.

Taciana Chmarka

We do not count days.
We compose our verses.
Belarus will live
And now lives.
As if on the first
Day of its existence
On the land of our Kryvian ancestors.

We are raising our flag
White-red-and-white.
We seek and find our freedom
In the grey-haired rain-storms.
And to us it seems
So far, yet so near.

Help will come to us
From the parchment of memories.
And with Midsummer
Night's water we shall
One day at last overcome
The idol fashioned from dust.

Тамаш Сухавей

Кажуць,
што ў Краі ў нас
Госпад ступаў,
бачылі нават,
як сьлед ступакоў адмысловых
нібы Храм сьветлы стаў,
у які ні ўваходу,
ні выхаду
людзі ня ймуць без замовы.
Храм той ведаю дзе,
ды забыўся я
ці змыліўся
словы замовы.
Эй, валхвец!
Дай нам код ад засоваў!
Разнасьцеж нам наш Храм!
І Край адамкні для спатолі!
Мы ж табе —
згодна Госпада словаў —
ахвяруемся ў справе свабоды!

Tamaš Suchaviej

They say
God walked our Land
in ancient time;
they even saw
the prints of those wondrous sandals swelling
into a radiant Shrine,
which has no entrance
nor exit
unless you know the spell.
I know that Shrine, where it stands,
but have forgotten
or made an error
in telling that spell.
Hey, wizard,
give us the code to work the bolts!
Open wide the Shrine for us,
unlock our Land, our thirst relieving,
and we to you,
as saith the Lord,
will sacrifice ourselves for freedom!

Ян Мацур

Унізе холад. Цьмяны сьвет.
Астрог бэтонны. Цьвёрды камень.
Ён цягнеца за намі ўсьлед,
Каб зноў паўстаць перад вачамі.

Свой шэры колер бачым мы
Удзень і ўноч, зімой і ўлетку,
Ідзем, забыўшыся куды,
Ня чуем і ня бачым сьвету.

Жыцьцё, ты шлях усім шляхам,
Дарог асфальгавых бясконцасьць.
Мы сілы аддаем гадам,
Каб толькі раз убачыць сонца.

Наперад крок! Пагляд уверх!
І вось здабыўшы ўзнагароду,
Пераадолеўшы бар'ер,
Мы ціха рушым да свабоды!

Jan Macur

Cold below. A feeble light.
Hard stone. A concrete prison.
It drags behind us that it might
Appear once more before our vision.

Our own grey colour meets our eyes,
Day, night, summer, winter — it bounds us.
We go forgetting whither, why,
Nor see nor hear the world around us.

Life, you are path of all paths clear,
Infinity of asphalt highways,
We give our forces to the years
To see but once the sunlight shining.

Forward a pace! Upward the eyes!
Then having gained due guerdon meted,
And winning through barriers rise,
Quietly we'll move towards our freedom.

Аксана Данільчык

І ўздыдзе прыгажосць
над горадам і сьветам,
над попелам і жарсьцю,
над верай і сумненьнем.
І ўсе раптоўныя «няўжо»
зьнямеюць перад гэтай ласкай
і аддадуць яе вяршыням
кароткі момант разуменьня.

І спраўдзіцца твой знак
наконт лагодных рухаў,
наконт апшчадных словаў
над сіняю прасторай.
І гэта будзе так,
як вольных сэрцаў грукат,
упэўнены, як сьмех
і як палёт кандора.

Aksana Daniŭčyk

And beauty will soar free
above the world, the city,
above ashes and embers,
above faith and doubt extending,
and all cries of 'Indeed'
before this grace will cease then.
And give its heights a brief
moment of comprehending.

Your sign will be fulfilled
in gentle movements' sweetness,
in words soft and caressing
above the azure yonder.
And so it shall be still,
as if in free hearts beating,
confident as a laugh,
as the flight of the condor.

Ціна Клыкоўская

Запахне порахам і цвільлю,
бо — на вайне, як на вайне.
Праз сотні год, праз сотні міляў
мой меч вярнуўся да мяне.

Запахне золатам і цвільлю,
бо кожны год наш — чорны год.
Зь мільёнаў ўзгорачкаў магільных
узняўся апантаны сход.

Запахне верасам і цвільлю,
бо ўпотаі зьнішчаны народ
ад соннага душы бяскрылля
ратуе верасовы мёд.

Так порах, золата і верас
з зацвілых курганоў ўстаюць.
І вось тады ў Зямлю павераць.
І Беларусьсю назавуць.

Cina Klykoŭskaja

The smell will be powder and mildew,
for — *à la guerre comme à la guerre*.
Hundreds of years and miles past — still now
my sword returns into my care.

The smell will be of gold and mildew —
each year of ours is black, is black.
Out of the millions of grave-hills now,
comes an assembly, a crazed pack.

The smell will be heather and mildew,
for the nation, by stealth brought low,
from the soul's wingless slumbers will now
to save the heather-honey go.

Then powder, heather, gold, upstanding
from mildewed graves will rise again.
And folk will have faith in the land then.
And 'Belarus' will be its name.

Генадзь Лапацін

Туга па дрэвах, смутак па вадзе,
вада — штодзённа, дрэва — гэта свята.
Вада — штодзённа, дрэвам ёсць пачатак,
і ёсць канца такіх дакладны дзень.
Рух плаўніка нагадвае ўзмах,
не паралельна рыбіна і птах,
не напалову рыбіна і птах,
не напалову, адначасова.
Адначасова — рыбіна і птушка,
Гасподзь нас тым аднойчы парадніў,
што не разьбіў падзелам нашы душы,
вада і дрэва вымяраюць дні.
Калі не святакаваць адзін адное,
што іншае ім святакаваць з табою?

Hienadź Łapacín

Yearning for trees, sadness for water,
water is workaday, wood is a festival.
Water is workaday, wood is a beginning
and for them both a final day is fixed.
A fin moves — memories of wing-beats stir,
they are not parallel, fish and the bird,
not turn and turn about, fish and the bird,
not turn and turn, but simultaneous.
Simultaneously fish *and* bird.
The Lord of old decreed this gift for us,
that He would not split our souls by division,
and wood and water measure out the days.
And if there be not mutual celebration,
what other way to celebrate with you?

Людка Сільнова

Свабода — гэта белы сынег,
Які кладзеца на зямное,
На цвёрды, учарнелы грэх, —
Як абяцанае, сьвятое.

Яна прыходзіць, як зіма,
Свабода: белае збавеньне.
Улёткаў крупіцца гурма
Ці сьнегу белае насенне?

Бягуць, знікаюць назаўжды,
Вужакамі ў спрадвечным моры,
Як восеньскія дні — гады,
Вільготныя ад сну і гора...

Свабода — гэта белы дзень
Паміж мінуўшчынай і сьветам
Наступнасьці. Туды вядзе
Мароз дзядоўскіх заветаў.

Ludka Silnova

Freedom — this is the white snow
Spread as a pall on things terrestrial,
Upon sin, hard, blackened thrown
Like a promise, blest, celestial,

She comes like winter to the world,
Freedom: she our white salvation.
Is this a leaflet swarm that swirls,
Or white snow-seeds in wild rotation?

They flee, they disappear for aye,
Like snakes into the seas primaeval,
Like autumn days and leaves they fly
Moist from slumber and from grieving.

Freedom — this is the white day
Between the dead past and the breathing
Future world — to lead the way
Goes frost of ancestors' bequeathing.

Віктор Шнін

Мы жылі ў велізарнай краіне
і краіны ня мелі сваёй.
І, як мошкі ў густой павуціне,
мы зьнікалі самотна ў ёй.

Мы зьнікалі, як жоўтае лісьце,
як трава на сыяжынах людзкіх.
І мы зьніклі б, як зьнікла калісыці
Атлянтыда ў глыбінях марскіх.

Мы жылі ў азіяцкай краіне,
той краіны даўно ўжо няма,
як лістоты няма на асіне,
калі ў сьвеце ўладарыць зіма.

Я ня плачу па тым, што мінула,
як ня плачуць крыжы на кладках.
Ува мне мая цемра заснула,
ува мне разгараецца Шлях...

Viktar Šnip

We lived once in a land gigantic,
though no land had we of our own.
And like moth in dense cobweb tangled,
there we were vanishing alone.

Vanishing like leaves sere and yellow,
like grass on pathways trodden down.
We vanished as of old, they tell us,
in ocean depths, Atlantis drowned.

We lived once in land Asiatic,
that country long since ceased to be,
as leaves, when winter rules despotic,
no more bedeck the aspen tree.

For what is past I do not weep now,
crosses on gravestones shed no tears.
In me, my darkness fell asleep now,
in me a blazing Path appears.

Людміла Рублеўская

На маёй дарозе — толькі сыне,
Над маёй дарогай — толькі Бог.
Пакідаю свой самотны сьлед.
Кожны крок — нібы цераз парог.
А вакол — краіна ціха сьпіць,
Ціха замятае сьлед зіма.
І на прыдарожныя слупы
Нават ліхтароў у нас няма.
Цёмна — толькі ветаха сьвятло
Беднае, як бедны гэты край.
І сьляды Пагоні замяло
Па дарозе ў пекла — альбо ў рай.

Ludmila Rubleŭskaja

On this road of mine there is but snow,
Above this road of mine there is but God.
And I leave my lonely trail to show.
Each step — as if across a threshold trod.
And all round the country softly sleeps,
Quietly winter sweeps the trail away,
And the roadside posts no longer keep
Any lamps to light us on our way.
Dark. Only light of a waning moon,
Poor as our land is poor, to aid our eyes.
And the Knight's trail was swept away too soon
On this road to hell or paradise.

Рыгор Сітніца

Ці памяць жабруе
 Па котлішчах полішніх дзён,
 Ці сум пералётны
 Мне вочы запарушыў... —
 Пра што ў пераходзе надземным
 Пяе саксафон?
 Пра што яму рэха адказвае
 Зь нетраў душы?
 Віно і самота
 Дапітыя сёння да дна...
 Аднак не ратуюць,
 Калі па слядах наўздагон
 За мной неназваная,
 Чую, ступае віна,
 Ды шанцам апошнім
 Хай музыка будзе адна.
 Іграй, саксафон.
 Аціхнуць няхай
 І гаворка, і грукат, і звон... —
 Іграй, саксафон.
 Іграй, мой адзіны
 Па смутку няпэўнаму брат.
 Дарадцаў хапае,
 Але разуменьня наўрад.
 Ня сьвятасць —
 Аблуда цяпер узышла на амбон, —
 Іграй, саксафон.
 І цягнецца кожны
 Да скіпэтраў, ляўраў, карон...
 Іграй, саксафон.
 Няўжо сапраўды
 Мы аплачваем нейкі праклён?
 Няўжо наша воля
 адно толькі мроя ды сон?

Ryhor Sitnica

Whether memory goes begging
 In deep dales of the days past and gone,
 Or a migrant sadness
 Throws its dust in my eyes...
 What does it play in the underpass
 That saxophone?
 What do echoes proclaim
 As from the soul's depths they rise?
 Today, wine and loneliness
 Have been drained to the last lees...
 But they cannot save,
 While behind me I hear some unknown,
 Unnamed guilt that treads
 In the footprints of my trail,
 So let music alone
 Be the one chance that might yet avail.
 Play, saxophone.
 Let them grow silent,
 Shout, murmur and moan...
 Play, saxophone.
 Play then, my only
 Brother in sadness unclear.
 Councillors there are plenty
 And yet understanding is rare.
 Not holiness now.
 But deceit from the pulpit intones,
 Play, saxophone.
 And everyone strains,
 For sceptre and laurel and throne...
 Play, saxophone.
 Is it really that we
 Are doomed for some curse to atone?
 Is our freedom no more
 Than a phantom or dream? Speak and own

Скажи, саксафон.
 Ня карта —
 Жыцьцё выстаўляецца сёння на кон,
 Бо сьвет, як цягнік,
 Што вось-вось паляціць пад адхон...
 Ратуй, саксафон.
 Іграй, музыкант, —
 Не змаўкай, не змані, не зграшы...
 Даруй нам, што музыка
 Сёння каштуе грашы.
 Даруй, што грашыў
 Супраць музыкі і цішыні,
 Што мала кахаў іх
 У кожным падораным дні.
 Даруй, цішыня, мне
 І, музыка, — чуеш? — даруй.
 Хай некаму глупствам
 Усё, што я вам гавару,
 Ды, як ні было б там,
 Цяпер разумею аднак,
 Хто музыку мае каханаю,
 Той не жабрак.
 Няхай ён апошні
 У славе, пашане, грашах...
 Ды музыку чуючы,
 Госпада чуе душа.
 І ў гэтым ёй воля,
 І права, і шлях, і закон...
 Іграй, саксафон.

The truth, saxophone.
 Today, not on cards —
 On our life now our stakes we depone,
 For the world seems a train
 That soon from the track will be thrown...
 Help, saxophone!
 Musician, play, —
 Do not hush, do not lie, do not sin,
 Forgive us, that today
 Music costs hardly a pin.
 Forgive the sins sinned
 Against music and silence by me,
 Loving them far too little
 On every day granted to me.
 Forgive me, then, silence,
 And music, d'you hear, forgive too.
 Though some will deem nonsense
 All I am saying to you.
 Be that as it may,
 Clearly I now understand,
 That with music to love
 No one can be called 'beggar-man'
 Though he be the last
 In glory and cash and rewards...
 For, hearing music,
 The soul hears the voice of the Lord.
 And in this are its freedom
 Right, law and the Way truly shown...
 Play, saxophone.

Святлана Ўсьпенская

Адсутнасьць сэрца —
Як сьведчаньне болю.
Ёта —
Толькі слоўны выраз...
Дожджык салёны,
Вецер б'ецца
Мокрай, чужой далоньню.
Дзень асьлеп і вырас.
Вырас асілкам цэлым
Пустэчы сьляпуча белай.
Ціхая, ціхая справа —
Ёта тваё права.
Устань і ідзі па лёдзе
Пад рытм свайго сэрца адзіны,
Пад свой непаўторны рытм.

Šviatlana Ŭšpienskaja

Absence of the heart
Is the testimony of pain.
This
Is words, words only..
A small salty rain,
The wind slaps
With a wet, alien palm.
The day has gone blind, and grown,
Grown into a real titan
Of the white desert of blindness.
A quiet, quiet cause —
This right is yours.
Rise up, and walk on the ice
To the rhythm of your heart alone,
To your own unreplicable rhythm.

Анатоль Дзбіш

Хам вярнуўся на родныя гоні
 З апраметнай — і проста на трон,
 Нібы статак, анёлаў ён гоніць
 Прочкі ў ноч, у нявер'е, на скон.
 Сыцэле кветкамі ў храмы дарогі,
 Крыж цалуе ў хлусьлівай журбе,
 Хоць даўно ён ня ведае Бога,
 Бо прызначыў ён Богам сябе.
 Колькі людцаў служакамі сталі?!
 Ім ачмурана столькі галоў!..
 Ну а тых, хто яго не прызналі, —
 На пакуты, у турмы, у роў
 Вось табе і карона, і скіпэтар,
 А табе — хіба дуля, народ.
 Усьміхаецца з трона Люцыпар:
 «Я прыйшоў не на дзень, не на год,
 Да святла я вас вывесці мушу,
 Паказаць вам, дзе ваш агарод,
 Адбяру ваш і розум, і душы,
 Ды напоўню ваш прагны жывот.
 Што вам воля і што вам свабода?
 Лепш жыцьцё без турбот і трывог».
 І мільённае чуюцца: «Згода!»
 І грывіць па-над сьветам: «Наш Бог!»

Anatol Debiš

Ham came back to his native furrows,
 Up from Hades, on to a throne.
 Drove out the angels, like sheep in a flurry,
 Into the night, into no-faith, — begone!
 He strewed the path to the shrine with fresh flowers,
 Kissed the cross as he shed lying tears.
 Though he acknowledges no divine power,
 He has deemed himself God through long years.
 How many folk he turned into helots!
 How long has he fooled them with his deceit!
 And those who are not his fans and his zealots
 — Into fetters and prison and pit.
 Here for you is crown and a sceptre,
 And two fingers for you, nation dear!
 From the throne Lucifer smiles, so deceptive:
 'I've come not for a day or a year!
 Forth into the light I will lead you,
 Show to you where your garden lies,
 From soul and reason I'll dis-impede you,
 And fulfil all your bellies' desires.
 Why need you liberty? And why freedom?
 Life is better without cares or fear.'
 Million-fold the cry echoed: 'Agreed then!'
 Over the earth thundered: 'Our God is here!'

Арына Балобан

Шукаю Цябе ў паднябесьці далёкім,
 ў скляпеннях сінечы над галавой,
 шукаю на вулках, змрочных і вузкіх,
 шукаю ў сьвятынях, гатычных, высозных,
 шукаю ў капліцах і ля крыжоў,
 у тварах шукаю, блізкіх і родных,
 прыветных усьмешках, далонях сяброў.
 У сьнег і завею, слату і нягоду,
 сонечным днём, у самотную ноч,
 шукаю Цябе, бо ведаю добра —
 Ты дзесьці ёсьць блізка, зрабіць толькі крок.
 Шукаю, мой Божа, Цябе гэтак доўга,
 забыўшы, што ўсё да крупінкі,
 усё да апошнія кроплі —
 пры мне, ува мне, па-за мною.
 Усё гэта — Ты.

Aryna Baloban

I have sought Thee in the vast expanses 'neath heaven,
 in the high vaulting of blue overhead,
 I have sought Thee in by-ways, gloomy and narrow,
 sought Thee in Gothic shrines, soaring to heaven,
 sought Thee in chapels and where crosses stand.
 In faces akin and close to me sought ever.
 In smiles of true welcome and in friendly hands.
 In snow and in tempests, in sleet and grey weather,
 in days filled with sunshine and in lonely nights
 I have sought Thee, knowing in my endeavour
 thou art close at hand, and one step will suffice.
 I have sought Thee, my God, so long, forgetting
 that everything to the very last morsel,
 everything to the last droplet,
 by me, within me, beyond me,
 all this — is Thee.

Марына Наталіч

Бела-беднай як трываць галубцы?
Як трымаць надзею?
Паласа пунсовая на грудцы
Крывянее.
Аж дасюль страляюць і страляюць
Галубоў,
Што лётаць смеласць маюць.

Гэты добры край зялёнабровы,
Што ўмывацца звык
Крынічнаю вадай,
Замятае завірухай папяловай,
Чорнаю бядой.

І галубка ў душнаце «черёмух»
Б'ецца нема
Над аглухлым краем.
Край ня чуе,
Што ў яго галубку
Ўсё страляюць.
Бо раздолыле зграям.

Maryna Nataliĭč

How shall she exist, weak white dove?
How persist, hope unceasing?
When on her breast a red groove
Is bleeding.
And the shots, and the shots fill the sky,
Aimed at doves,
That still have the boldness to fly.

This good land, with green brows curving,
Accustomed to bathe
In the freshet's clear flow,
Is swept by snowstorms of ash, whirling
Black woe.

And the dove, by choke-cherry gas stifled
Flutters dumbly,
Over the deafened land fleeing.
The land does not hear
How everyone in it
Shoots doves without reason.
-- Open season.

Алесь Бель

Ці дажынкi тут, ці недарод,
ці парлямэнт гамоніць, ці соймы,
пхнецца ранкам на працу народ,
едзе сумна, нібыта на бойню.
А пад вечар народ будзе піць,
смак «чарніла» падасца салодкім,
хто зь іх марыць, каб яхту купіць...
Яхту?.. Можа гумовую лодку?..

Aleś Biety

Whether harvest-home or famine lurks,
whether parliaments or diets babble,
at dawn the people scurry to work,
sadly they go, as to the shambles.
At dusk, though they will drain a pot,
'rot-gut' a taste of sweetness brings them,
one of them dreams to buy a yacht...
A yacht?... Perhaps a rubber dinghy?..

Igar Prakaпovіч

У Эўропу адпраўляецца цягнік,
 На пэроне праважаючых няма.
 Там даўно растаяў ледавік,
 А у нас — зіма, зіма, зіма.
 А я так хацеў купіць білет
 І шчаслівы сесці ў вагон,
 Ды паўсюдна шылды:
 «Места нет»,
 Хоць пусты цягнік, пусты вагон.
 Але можна хоць да Калымы
 Браць білет і ехаць на усход.
 Ды нашто мне Азія? Зімы
 Мне і так хапае тут штогод.
 Марыў я у сьвеце пабываць,
 Ды, напэўна, выпаў іншы лёс:
 Дома лёд душой адаграваць
 І чакаць, калі спадзе мароз.
 Цягніку махне мая рука
 І вярнуся я у родны дом,
 Там сусед з выявай мясьніка
 Прыйдзе ў карты рэзаць перад сном.
 А празь дзень яшчэ адзін сусед,
 Пры вусах і зь велічнай пляшнёй,
 Будзе праклінаць заходні сьвет,
 Бо ён пагражае нам вайной.
 Я ня стану слухаць балбатню,
 Буду піць суседзкі самагон
 І згадаю, як насустрач дню
 У Эўропу мкне пусты вагон.

Ihar Prakapovič

The train is leaving shortly, Europe-bound,
 No travellers, though, upon the platform stand.
 Yonder, the glaciers long ago gave ground.
 But this is winter, winter, winter's land.
 I longed to buy a ticket, deemed it sweet
 To take my place happily in the coach,
 But everywhere signboards proclaim:
 'No seats!'
 Though empty stands the train, empty the coach.
 Perhaps it might be possible to buy
 A ticket to Kolyma — Eastward ho!
 But what is Asia to me? Yearly I
 Receive right here my fill of winter snow.
 I dreamed that through the wide world I would roam,
 But very different proved to be my fate:
 To use my soul to melt the ice at home,
 And until the frost is over — wait.
 I'll give the train a wave as it rolls out,
 Then back once more to my own home I'll creep,
 And there my neighbour, butcher-like, no doubt,
 Will rip me off at cards before I sleep.
 Next day another neighbour'll come along,
 Moustachio'd, in a huge coat; he'll roar
 His wrath against the West, claiming with strong
 Curses that it threatens us with war.
 But I'll shrug all his foolish words away;
 A flask of neighbour's moonshine I shall broach,
 And I shall dream of how, at the break of day,
 Into Europe rolls that empty coach.

Надзея Салановіч

Беларусь мая, васільковая,
і рамонкавая мая!
Беларускай ня стала «новаю»,
беларуска «старая» я.
Не шырокай хадою, а вузкай
я іду па тваіх палях,
несучасная я беларуска,
бо лаўлю я рамонкаў нах,
а ня мераю я палеткі,
каб сабе залаціць руку,
я у жыцце збіраю кветкі,
і зайздросічу я жаўруку,
што так вольна і шчыра льецца
яго песня ў тых палях,
і я веру, і мне здаецца —
беларуска шчаслівая я!

Nadzieja Salanovič

My Belarus with cornflowers blooming,
my land of camomile!
I'm no 'new Belarusian' woman,
I cling to 'older' style.
Not by broad path, but narrow going
through your fields I wend.
I'm no modern lass, long ago I
breathed in your camomile scent,
I do not measure your ploughlands
to gild my palm, no, not I,
but in the rye gather flowers,
and envy the lark on high
because freely and so sincerely
its song flows the meadows through
and I believe, and feel clearly,
that this is happiness true.

Віктар Ярац

Нібы ў цемры, вобмацкам шукае
 Маці не пачутае на золку слова,
 Так дрыготкімі рукамі
 Прымяраюць нітку і іголку.
 Дзе сыяды згубіліся людзкія? —
 Родныя пытаюць днём і ноччу.
 Ходзіць вецер па шляхах бяз кія,
 Хоць стары, ён нешта чуў аднойчы.
 Стоміцца і на п'яньку сагрэтым
 Прызямліцца неўміручым дзедам.
 Доўга ён блукаў па сьвечне гэтым,
 Галасамі сьнедаў і абедаў.
 Доўга ён хадзіў, а на пытаньні
 Не адкажа маці адзінокай,
 Толькі ліст пашле аднойчы ўраньні,
 Ліст зь бярозы ды зьяемелых вокан.
 Недзе неба папярхнецца дымам,
 Вочы праціраючы ад пылу
 З тарфяных палёў, дзе конскім грывам
 Аваднёў страсаць з гарачых жылаў.
 І нічога неба не адкажа,
 Разьвядуць рукамі дрэвы горна,
 Як маўчаньне гаркатаю ляжа,
 Не заглушыць гул яго маторны.

Чалавек аднойчы выйшаў з дому...

Viktar Jarac

As if in the dark, a mother, groping
 Seeks for a word unheard at the sun's rising,
 Just as trembling hands will poke a
 Thread into the needle's narrow eye-slit.
 Where then have those human footprints vanished? —
 Day and night the kin repeat this question.
 The wind ever walks its ways, old-mannish,
 With no stick, yet once it heard some message.
 This immortal grandsire, growing weary,
 Sis down, on a sun-warmed tree-stump poisoning,
 Long he's wandered through this world so dreary,
 Breakfasting and dining aye on voices.
 Long he's walked, yet, heedless of imploring,
 No reply makes to that lonely mother,
 Only will send her a leaf one morning,
 Birch-leaf letter at dumb panes to flutter,
 Somewhere, yonder, smoke will choke the heavens,
 And eyes will be rubbed clear of the dust churning
 From peat-bog's blaze, where gadflies are driven
 By tossing horse-mane far from the veins' burning,
 But as the trees spread their arms widely, highly,
 No answer from the heavens will resound.
 And Nothing-said on bitter bed will lie, in
 A silence that no motors' drone will drown...

Once a man departed from his home...

Марыя Лук'яненка

Рабінавая гронкі позніх слоў
Падфарбавалі выцывілае раньне.
Але якая ў верасьні любоў?
Але якое восеньню каханьне?

Вандруе ў небе сонечны павук,
Цыруе легкаважныя цяжэты.
А зь безыменных пальцаў нашых рук
Пярсыцёнкі ў вырай
паляцелі ўпогай.

І залаты прымроены спакой
Плыве, віруе
ды ня помніць броду.
Стаіць за Гераклітавай ракой
Рабінавая ноч маёй свабоды.

Maryja Luk'janienka

Rowan-fruit clusters of lost words
Have half-coloured the faded morning.
But in September, what love is stirred?
And what grand passion is there in autumn?

The sun-spider's wandering in the sky,
Fragile, delicate the webs it's weaving,
And from our third fingers, the rings fly
Migrating southwards
secret in their leaving.

And a golden calm, imagined, dreamed,
Flows and swirls,
the ford is now unheeded,
On the banks of Heracleitus' stream
Stands the rowan-night of this my freedom.

Валяніца Коўтун

Свабода! Ты ня знацьмеш кратаў,
хоць кроў твая плыве з нажа.
Быў Божы Сын на крыж узняты,
нас расьпінаюць з-за крыжа.
Але пад небам хмарна-сінім
варожаі зграі супраціў,
усе мы — з роду Эўфрасіньі
і ўсе да вечнасьці ўзьляцім.
Сябрыны гордае сумоўе,
у сэрцы — боль, у горле — крык,
упіваецца ў народ двухмоўе —
зьмяі раздвоены язык.
Але пад небам хмарна-сінім
варожаі зграі супраціў,
на роднай мове з Эўфрасіньнай
у вечнае, сябры, ўзьляцім.
Свабода! Ты ня знацьмеш кратаў,
хоць кроў твая плыве з нажа.
Быў Божы Сын на крыж узняты,
нас расьпінаюць з-за крыжа.
Свабода!

Valancina Koŭtun

Freedom! Thou know'st not bars' restriction.
though from the knife flows thy blood's tide.
God's son was raised in crucifixion,
now for the cross we're crucified.
But 'neath the clouded blue of heaven,
thou hast defied the foemen's horde,
we are Euphrosyne's kindred ever,
and to eternity we shall soar.
Friends meet in a proud convocation,
the heart holds pain, the throat a cry,
bilingualism has stung the nation
with double tongue of serpent-kind.
But 'neath the clouded-blue of heaven,
thou hast defied the foemen's horde,
with *our* tongue, with Euphrosyne ever
to the eternal, friends, we'll soar.
Freedom! Thou know'st not bars' restriction.
Though from the knife flows thy blood's tide.
God's son was raised in crucifixion,
now for the cross we're crucified.
Freedom!

Сяргеі Панізьнік

Шчакочуць шчокі маразы.

Дзе

дзень

узніёслы?

Зіма. Сьвіргочуць палазы.

Інеюць вёслы.

Прыслушаюся:

Ня я адзін

Хадок нязгоды.

Але ж пакуль вясны турботы, —

Паэтам стань, грамадзянін!

Не адкладай уздых на потым:

Плыве з раструшчаных ільдзін

Азон

свабоды.

Siarhiej Paniżnik

Tickling frosts play on the cheeks,

Where is

day

raised aloft?

Winter. The sled-runners creak.

Oars are coated with frost.

I shall listen:

I'm not the only

Pilgrim of disagreement.

But until spring's worries meet us —

A poet, friend, you should become.

Do not 'put off till later' breathing:

For from the brash ice there flows

Ozone

of freedom.

Галіна Дубянецкая

ці глыбока ці далёка ці блізка
праплывае ў пераменлівых блісках
нейкі горад апавіты зарою
быццам вольная струменіцца мроя

а падасца — гаманілі званіцы
бы хацелі да кагось дазваніцца
і падобныя да сноў распавесці
пра жыццё тамтэйшае весткі

можа ў сьне а можа ў яве аднойчы
хтось адплюшчыць праясьнёныя вочы
і ў азуравае ўвойдзе сьвітаньне
і званіцы залатыя застане

Halina Dubianieckaja

whether at hand or deeply or remotely
in an ever changing glitter is floating
a city wrapped around with dawnlight gleaming
and like a free reverie it is streaming

and it seems that there are belfries that re-echo
as if they desired to call someone they beckon
and like to a vision brought in sleep they tender
news that speaks of life out there yonder

whether sleeping or awake someone will surely
one day open eyes that can see more clearly
and will enter in dawn's azure streaming
and will reach those belfries gold-gleaming

Глеб Лабадзенка

Я думаў, што Свабода — гэта жаж,
Калі ўсе палезуць на машыны
І пазьбягаюць ў іншыя краіны,
Пакінуць нас на нашых жа вачах.

Я думаў, што Свабода — гэта цень
Вясны і сонца, цень былога шчасся.
Я думаў, што Свабода — гэта дзень,
Ў які даўно мы марылі папасці.

Я думаў, што Свабода — гэта Сьвет,
Ў якім няма забруджаных плянэт,
Ў якім няма забруджаных газэт,
Сьвет, дзе народ казаць умее «НЕТ!»

Я зразумеў:
СВАБОДА — ГЭТА МЫ,
Палоханыя кратамі турмы.
Павінна быць у нашай галаве,
Што ні на што нягледзячы,
ЖЫВЕ!

Hleb Labadzienka

I thought that Freedom is that dread
When everyone climbs on to lorries,
Before our eyes abroad they scurry,
Leaving us here when they are fled.

I thought that Freedom is the shade
Of spring and sun, happiness past,
I thought that Freedom is the day
That we've long dreamed to reach at last.

I thought Freedom a universe
Where no planet by filth is cursed,
Where no journal in filth's immersed,
And to say 'NO' folk are well-versed.

Now I know:
FREEDOM IS BUT US,
Whom fears of prison-bars oppress.
Still in our heads one thought should thrive,
That, in spite of all,
LONG LIVE...

Галіна Тварановіч

Ты сам пераводзіш стрэлкі гадзіньніка
 бяскондых сусьветаў таемных лёсаў.
 Ты сам — бэтлеемская чаканая зорка,
 запаленая над прачыстай дугою
 вялікаснай дамовы з чалавекам.
 Ты сам — непазнавальны, усяісны,
 кожнаму зычыш свае перамены,
 еднасьць у сьвятле абяцаеш.
 Вынайдзі ж апраўданьне і мне,
 чэмернай, горкае кроплі
 ў шчодрэй задуме пра чалавецтва,
 мне й усім, каго ў сэрцы трымаю,
 і ўсім, да каго ня маю любові
 ў малое сэрца ўмясьціць.
 Вынайдзі, Божа, мне апраўданьне
 на шляху да Твайго жніва.
 І можа, не пераведзены шчэ стрэлкі...

Halina Tvaranovič

Thou Thyself hast reset the hands of the timepiece
 of infinite universes, of fates mystic.
 Thou Thyself art our Bethlehem star, long-awaited,
 kindled high over that purest of arches
 of the great covenant made with humanity.
 Thou art unfathomable, omnipresent,
 rendering unto each one his own changes,
 unity in the light Thou dost promise.
 Even for me then find justification,
 a bitter drop and chimeric
 in the generous plan for humanity,
 for me and for all I hold in my heart's keeping,
 and for all those for whom I have not love
 to place within my small heart.
 Find then for me, O God, justification
 on the pathway to Thy harvest.
 And maybe the hands have still not been reset...

Ян Чыквін

Сонца ходзіць па хаце
цёпла-сьветлаю зьявай,
мякка душу адчыняе,
сьцэле наўсьцяж надзею:
«Будзе жыць айчына
небам сваім і зямлёю!»
Ёсьць такая памклівасьць!

Ёсьць такая патоля!
Скінем няволі вярэгі,
жыць нам у сьвече лепшым,
дзе кнігі чытаюць кнігі,
а вершы родзяць новыя вершы.

Ёсьць такая мажлівасьць!
І духу такая воля...
Будзе жыць айчына небам сваім і зямлёю.
І ўладай неаддзельнай Менску
пастроім беларускім словам зямлю
ад Бельску да Смаленску,
і Вільня стане нашым домам.

Jan Čykvín

Round the house the sun wanders,
a warmly radiant being,
opening the soul softly,
spreading hope straight and even:
‘The land of our forebears will live
by its own earth and heaven!’
There exists such a yearning!

There exists such an easement!
We'll shed unfreedom's fetters,
a fairer world is destined for us.
Where books read books for the better,
and verses give birth to new verses.

There exists such a chance of turning!
And the soul has such will for freedom...
The land of our forebears will live by its own earth
and heaven.

By the inalienable might of Miensk
by the Belarusian word we shall build the land
from Bielsk to Smalensk,
and Vilnia shall be our home.

Віктар Шалкевіч

Хачу сказаць пра тое, што мяне найболей
зараз цешыць...

Мой малы сусед, сын п'яніцаў вясковых,
здольны хлопчык,
пры газьніцы, бо электрычнасьці ня маем,
што вечар піша вершы на свабоду.
Ён не Разанаў і не Барадулін, тым больш ня
Дудараў,
але зь яго, я бачу, будзе толк!

І вось такім аптымістычным словам
хачу я скончыць гэты змрочны дзень
на нашай неабсяжнай Беларусі...

Viktar Šalkievič

I want to tell you about what just now
gives me most pleasure...

My little neighbour, the son of village drunkards,
a bright little lad,
sits by the oil lamp (we've no electricity here)
each evening writing verses about freedom.
He's no Razanaŭ nor Baradulin, and certainly no
Dudaraŭ,
but I can see we'll hear of him, some day!

So, it is on this optimistic note
that I want to end this gloomy day
in our immeasurable Belarus...

Алесь Чобат

Чалавек выбірае сам —
 ён уладца, жабрак ці хам.
 Лёс ад Бога,
 а выбар ягоны,
 і свабода толькі ў адным —
 менавіта, у выбары тым,
 толькі там ніхто не скароны.
 Але як прыдушыць жыццё,
 то на волю просіцца ўсё
 пагуляць тры дні ад няволі.
 Колькі раз праз твая вякі
 рабавалі паноў мужыкі
 і панамі ставалі паволі.
 Так выходзіць у кожныя дні,
 што ў спакоі, а што ў агні,
 што ў далёкім, што ў нашым вяку.
 Так свабоду і волю дзялю:
 воля добрая халую,
 а свабода жыве ў чалавеку.
 А паколькі зроблена так,
 што ўладца, хам і жабрак
 лёгка граюць даўнія ролі,
 то няможна іх дакараць,
 што ня хочуць яны выбіраць.
 Бо свабода — складаней волі.

Aleš Čobāt

Man himself chooses his lot,
 master or beggar or clot,
 fate's from God,
 but the choice is man's ever,
 and freedom means one thing alone:
 that is: when the choice must be done,
 no one feels compulsion or terror.
 But when life seems to stifle and choke,
 then liberty's everyone's hope,
 three little days clear of slavery.
 In our age it so often occurred
 that peasants first plundered the lords,
 and then in time came to replace them.
 Thus every day it transpires,
 in peace-time as when under fire,
 in our days and of old. I divide
 therefore freedom from liberty, thus:
 liberty's good for toadies and such,
 but freedom within man abides.
 And since this is so, everyone can
 be they lord or clot or beggar-man
 play their old part with facility,
 and no one should blame or accuse
 them that they've no wish to choose.
 — For freedom is harder than liberty.

Віктор Швед

У вёсцы пачаліся спрэчкі:
«Жывем мы над адною рэчкай,
Адна зямелька ў апрацоўцы,
І молімся ў адной царкоўцы,

Адно ў нас сонейка, нябёсы,
Адным спалучаны мы лёсам,
Адно нам толькі невядома,
І нас хвалюе гэта — хто мы?»

Азваўся Ян (тут найстарэйшы):
«Усё жыццё я быў тутэйшым.
Відаць, мы ад пачатку свету
Будзем тутэйшымі ўсе тут».

«Павінны кімсьці быць, вядома, —
Негаваркі азваўся Сёма, —
Мы ўсё-ткі людзі, мы ня гускі,
Мяне завуць заўсёды рускім».

«Можа мы родам з Украіны? —
Тут запыталася Паўліна, —
Кажуць, што з ўкраінскай мовы
Заўсёды пазычаем словы».

Лявон дакінуў сваё слоўца:
«А можа ўсе мы тут літоўцы?
Было ж тут, пішучь летайцы,
Княства Літоўскае калісьці».

«Жывем мы ў Польшчы. Мы — палякі, —
Запальчыва азваўся Якаў, —
Жывем мы ў прагрэсіўным сьвеце,
Ужо палякі мае дзеці».

Viktar Švied

The village held debate: 'We live here,
On the banks of this one river,
One the land that we till daily,
One the church in which we're praying.

One the sun high in one heaven,
One fate binds us all together,
One thing unknown our brains still taxes:
To know just who we are, exactly?'

Jan (the eldest) first grew vocal,
'All my life I've been a "local".
It seems that since the world's creation
"Local" we've been to this location!'

'We must be *something* — that's plain logic!
Stated Sioma the laconic.
'We're people, and not geese, good cousins,
And always I've been told I'm Russian!'

'Maybe we're all from Ukraine?'
Came a question from Paŭlina, —
'Ever, they say, Ukrainian loan-words
We take and make into our own words'.

Lavon then put his word in plainly,
'Maybe we are all Lithuanian?'
Right here, of old, scribes wrote in days of yore, the
Lithuanian princes' story'.

'We live in Poland. So we're Polish!'
Jakaŭ challenged with a flourish, —
'We live in a progressive era,
I've sons, and so as Poles I've reared them!'

Нэрвова ўскрыкнуў тут Кастусь:
«Дзе ж ваша, браткі, Беларусь!?
Бачу, пазбыцца вы гатовы
Нацыянальнасці і мовы.

І быццам бы нам невядома,
Адкуль выводзімся і хто мы,
І сапраўды ўжо слухаць горка,
Што наша брыдка гаворка.

Што быццам бы мы з горшай гліны,
Цурацца роднага павінны,
Што быццам існуе прымус,
Каб свайго зрокся беларус.

Ніхто нас не змушае, брацця,
Каб свайго роднага цурацца,
Каб пастаянна з году ў год
Мы паміралі як народ.
Шануйма роднае, паверце, —
Каб ведаць хто мы, каб ня ўмерці».

With nerves all tense, then cried Kastus,
‘Where, brothers, is your Belarus?
I see you would deny forever
Nationality and tongue together.

As if some mystery our brain taxes;
Whence we come, who we are, exactly.
And truly, it is hard to listen
To such a talk, distasteful, twisted,

As if some lesser clay had framed us,
So that we view our own as shameful,
As if some mighty force or power
Made us deny all that is ours.

But no one drives us with compulsion
To view our own with such revulsion
So that, as every year goes by,
Our nationhood must slowly die.
Have faith; — hold what is ours as cherished,
Know who we are — and we’ll not perish!’

Яраслаў Атлас-Маскалевіч

Бярозы беларускія,
Роднай зямлі напеў,
Лясныя сыцежкі вузкія
Віхляюць паміж дрэў.

Хаджу па гэтых сыцежачках
І мару аб жыцці,
Калі ж вы з навамерачак
Пасыпелі вырасыці?

Вясновым пацяпленнем,
Як толькі рухне сок,
Бяру з сабой начыньне:
Сьвярдзёлак і лубок.

І раніцой да ўсходу
Іду ў свой лясок,
Сабраць узнагароду —
Крыштальна-чысты сок.

І з захапленнем прагным
Глытаеш той нэктар
Цудоўным днём вясеньнім —
Салодкі Божы дар.

Ад гэтай асалоды
Ў душы стане сьвято,
Адчуеш стан свабоды,
Бясьпеку і цяпло.

Jaraslaŭ Atlas-Maskalevič

Birches of Belarus so fair,
Song of our native land,
Narrow woodland trails wind there,
With trees on either hand.

Along these narrow tracks I go,
And about life muse I,
How it is small saplings grow,
Until they stand so high?

And when the warmth of spring comes
And the sap surges up
I hasten there with gimlet
And little tree-bark cup.

Before sun-up each morning
To my wood I'm lured
Collect there, as rewarding,
That sap crystal-pure.

With thirsty joy, my plunder
Of nectar I gulp swift,
All in the spring day's wonder —
This is God's sweet gift.

And from that very sweetness,
The soul is filled with light,
You know a state of freedom,
Warmth, safety, and delight.

Генадзь Бураўкін

Мне бачыцца ў сённяшняй здраднай імжы,
Якой мы ня згонім ніяк, —
У новага дня на далёкай мяжы
Ідзе нам насустрач юнак.

Вядзе за сабой ён натхнёны хаўрус
Такі ж, як і сам малады.
Яму я гукаю:

 ідзі, беларус!
Ня сыцішвай змагарнай хады!

На нівах,
 дзе ўсё здрагавала брыда,
Рупліва збірай камяні
І тых,

 хто сьвятую Радзіму прадаў,
На векі вякоў пракляні!

Hienadź Buraŭkin

In the treacherous mist, a sight I behold —
That mist we cannot drive away —
In the new day, upon the far border, a bold
Youth towards us is making his way.

An inspired band of brothers, all youthful as he,
Follows as onwards he leads.
'Belarusian!', I call to him,

 'Come rapidly,
Do not slacken your striving, your speed!'

'On fields
 where foul beasts trampled all, far and near,
Gather the stones carefully,
And let those

 who betrayed our blest Motherland dear,
Be accursed through all ages to be!

Соф'я Шах

Ой прастора ты, ой ты, прастора,
Ой ты, сьвет на зыходзе зімы!
Што было невыноснага ўчора,
Сёння быццам забыліся мы.
І ўзіраемся ў далеч збавенна,
І расчулена слухаем шыр,
Ёта ён, гэта ён, несумненна, —
Баганосны прад намі эфір.
Вось ён поўніцца ў фарбах прасьветлых,
Вось ён сьвеціцца між сівізны,
У сьнягах, у лясах заповітных
Напярэдадні новай вясны.
Вось ім дыхаюць далі-абсягі,
Вось нябёсы струменяцца ім,
І зьнікаюць нядаўнія страхі
У далёкі дзесь прычэмак-дым.
Ані скрухі ўчарашняй, ні зморы,
Зноўку іх перажыць памаглі
Звышмагутная сіла прасторы,
Звышадвечная цяга зямлі.

Sofja Šach

O spaces, I hail you, O spaces,
O world with the winter near-gone!
What yesterday was past all facing,
Today seems forgotten and done.
Redeemed, we scan distant profoundness,
Broad expanses we feel and we hear,
It is, yes it is, beyond doubting, —
The God-bearing ether is near.
Here colours replenish it, luminous,
Here in the grey it glows bright,
In the snows, in the forestland numinous,
On the eve of new spring gleams with light.
Here the far distances breath it,
Here heaven streams with it clear,
And recent terrors far-fleeing,
In shadow-smoke disappear.
Yesterday's grief and want leave no trace now,
We're survived, thanks to help past all worth,
That mighty-most power of nature,
That age-old-most tug of the earth.

Максім Лужанін

Заўсёды дбайна выглядаю
Бярно на зруб,
Каб у цябе, мой родны краю,
Сьпеў рваўся з губ.

Тады пачую пераз гліну,
Як на аблонь
Прыскочыць, выкубе травіну
Твой белы конь.

Не жарабя, а з той Пагоні,
Што празь вякі
На цэлы сьвет шамкамі звоніць
Напрасьцякі.

Напоўніцу хай сакаўную
Скубе траву,
А заіржэ, усе пачуюць:
Я зноў живу.

Maksim Lužanin

Always I choose for my cabin
Logs firm and strong,
That from your lips, my dear land, throbbing
Will flow forth song.

Then through the clay I'll see what passes,
How in the leas
Your white stallion champs the sweet grasses,
Gallops at ease.

He is no colt; this is the Charger
That through long years,
Through the whole world with chiming harness
Raced without fear.

So, let him graze his fill of sappy
Grass, might and main.
He'll neigh, and all will hear him, happy.
I'll live again.

Вольга Іпатава

Я абрус памінальны паслала на сьветлым
тым полі,
Дзе жаўнеры Касцюшкі лягалі на вечны спачын.
Шалатнула трава, і вятрыска пацьвердзіў —
«За волю!»

І прарос скрозь тканіну спакойны і мудры палын.

Засыяліла я стольнікам случкую тую дарогу,
Дзе у сэрцаў пялёсткі ўгрызаліся кулі-чмялі.
«За свабоду!» — пранесліся словы паўстанцаў над

логам,
І пакутніцкім цернам скрозь цяжкі абрус
прарасьлі.

Я пайшла ў Курапаты,
Дзе шэрымі клубамі болю
Вочы выеў туман у бярозы пахіла-крывой.
Там на крохкай бяросьце нязгасныя словы —
«За волю!»

Набрынялі гарачай —
Яшчэ ўсё гарачай — крывёй.

Я хацела ручнік завязаць
На крыжы ацалелым,
Ды расстрэльныя чэргі яго, як ланцуг, абвілі.
«За свабоду!» — і вырваўся голубам белым,
Каб ня згніць за нішто ў нялюбай зямлі.

Над дамамі, заціхлымі ў сонных турботах,
Над вірамі ў глыбокай таёмнай вадзе,
Над палямі, салёным залітымі потам,
Кружыць вольная птушка — і крылаў яна
не складзе...

Volha Ipatava

On the bright field I draped a cloth like memorial
banner,
Where Kaściuška's soldiers lie in eternal rest,
The grasses rustled, the breeze 'For liberty' clamoured
And through the cloth the calm, wise wormwood
pressed.

With it I spread, like a table, the Shucak highway
Where hornet-bullets bit the heart-petals through,
'For liberty' over the dale heroes' words came flying
And like martyrs' thorns through the heavy cloth they
grew.

I went to Kurapaty,
Where in grey swirls of anguish,
Mist ate out the eyes of the slender, swaying birch,
On the brittle bark 'For liberty' — words never
vanquished,

Swelled up with blood in a hot —
A still hot — surge.

I wanted to tie a towel
To the cross still standing,
But the line of the victims encircled it like a chain,
'For liberty', and it fled like white dove, and vanished,
So as not to perish on unloved earth in vain.

Over houses which have gown calm in slumber,
Over whirlpools in deep waters where mystery clings,
Over fields that with salt sweat are flooded,
The free bird flies — and does not fold its wings...

Вячаслаў Рагойша

О, Беларусь,
Каханка нябёс, загадка, мадонна!
За якія грахі асудзіў цябе Бог
На лёс выпрабавальнага палігона?
Хто не таптаў, не дратаваў
Палеткі твае ня вузкія?
Татары і прусы, немцы, французы,
Палякі і рускія.
Ніводная з войнаў — айчынных, сусьветных —
Не абышла цябе,
Пляжыла і мярэжыла.
Цела тваё каралі, цары, генсекі
Чацьвертавалі, палавінілі
Моўамі, верамі, дзяржаўнымі межамі.
Дзівіцца сьвет: што табе памагае —
Пацеры ці замовы?
Што за краіна, што за такая?
Зьнікалі дзяржавы, народы, мовы,
Яна — не зьнікае.
О, Беларусь,
Колькі вякоў палігоннасьць трывае!
Лязгае кратамі, хітрасыцю кратас.
Вось ізноў на табе
Выпрабоўваюць трываласьць:
Адны — дэмакратыі,
Другія — нацыі,
Чарнобыльскі чорт — чалавечай папуляцыі.

Viačaslaŭ Rahojša

O Belarus,
Beloved of heaven, enigma, Madonna!
For what sin did God punish you so,
Inflicting the fate of test-ground upon you?
Who has not tramped, who has not stamped down
Your fields and broad meadows?
Tatars and Prussians, Germans and Frenchmen,
Poles too, and Russians,
Never a war, 'patriotic' or 'world-war'
Has passed you by.
They flattened and cratered you.
Kings, Tsars or Gen-Secs all tore you,
Quartered you, halved you,
With languages, faiths, international borders.
The world is amazed: what is it helps you,
Prayer beads or incantations?
What kind of country do we have here?
States disappeared, languages, nations,
But she will not disappear.
O, Belarus,
How many ages as test-ground you suffered,
Here the bars clang, bars raised up with cunning.
Once more on you
They test out endurance:
Some test democracy,
Some test the nation,
Chernobyl fiend tests — the whole population.

Анатоль Вярцінскі

Вялікія думкі —
 як сонца з-за хмар.
 Цаню я іх яснасьць і напорнасьць:
 «Сон розуму нараджае пачвар»,
 «Дрымота душы спараджае подласць»...
 Душа ня можа ў спакоі гібець.
 Ёй трэба рухацца, плакаць і пець,
 палаць агнём, струменіць ракой,
 ноччу стагнаць, сьмяяцца ранкам,
 птушкай ляцець, біцца падранкам...
 Закон існаваньня душы — неспакой.
 Трэба яшчэ ёй, душы людзкай,
 любіць і верыць, быць дасканалай,
 поўніцца музыкай ідэалу...
 Закон існаваньня душы — неспакой.
 Трэба яшчэ ёй, душы людзкай,
 жыць па сумленьні, праўдзе і волі,
 балець краіны роднай болем...
 Закон існаваньня душы — неспакой.
 І ў гэтым яшчэ адна з зарук,
 што адбудзецца нашае адраджэньне,
 што ў справы нашай няма сканчэньня, —
 ёсьць толькі рух, ёсьць толькі рух.
 І — мы выходзім. І — мы ідзём.
 Сталы і юны, белы і русы,
 бацька з сынам, маці з дзіцём,
 адзін з адным... Ідуць беларусы!

Anatol Viarcinski

Great thoughts,
 like sun breaking through clouds. I honour
 their driving impetus and their brightness.
 'The sleep of reason produces monsters.'
 'Slumber of soul begets base slyness.'
 The soul cannot languish in peace and in rest,
 it needs to move, to weep, sing its best,
 to stream like a river, blaze like fiery coal,
 to groan like the night, to smile like the dawn,
 to soar like bird, flutter like fledgling new-born...
 Unrest is the law of life for the soul.
 One more thing it needs to be human and whole,
 to love and believe, to be perfect and real,
 to be filled with the music of an ideal.
 Unrest is the law of life for the soul.
 One more thing it needs to be human and whole,
 to live by conscience, truth and free-will,
 to ache with the ache of one's native land still.
 Unrest is the law of life for the soul.
 And one further condition exists
 for our rebirth to find realization,
 for our cause not to face annihilation —
 only movement this is, only movement this is.
 And we shall come forth, and we shall go on,
 light-haired and brown, adult and youth then,
 mother and babe, father and son,
 one with another, go forth Belarusians.

Славамір Адамовіч

Не для гномікаў партыі —
для сябе здабываю свабоду.
Жыву, як заўсёды, упарта я,
зьнішчаю плябейства пароду.

Свабода мая ня кніжная,
ня тая, калі ўсё, што хочацца
можна рабіць і пыжыцца,
і лярвай у ложку варочацца.

Свабода мая вызвольная
ваўчыцай цяжка параненай
выходзіць з лагва падпольнага
і ўецца незаарканенай.

Свабода мая беларуская
крывёю чыстай крываціца
і стужкай вузенька-вузкаю
сыцяе па белай правіцы...

Slavamir Adamovič

Not for wee gnomes of the Party,
for myself I'm seizing freedom.
As always, I live, stubborn-hearted,
negating all traits plebeian.

My freedom's not literary,
does not mean that all one wishes
one can do, essay, unwary,
like larva in a bed twisting.

My freedom is liberty's urging,
like a wolf-bitch that, wounded gravely,
from underground den emerging,
roams untrammelled, unrestrainedly.

My freedom, true-Belarusian,
with unsullied blood is bleeding,
on my white sword-arm diffusing,
it trickles — a thin, thin streamlet...

Валянцін Тарас

Не забівай прэзыдэнта!
 Ня варта.
 Хай сам ён штодня памірае ад страху,
 ад жаху,
 якога зіркатая варта
 ня можа спыніць ля ягонага гмаху.

Не забівай прэзыдэнта!
 Ня трэба.
 Хай сам памірае ад страху штоночы.
 што ўсё-ткі і ён не вышэйшы за Неба,
 што сочаць за ім ўсёвідучыя вочы.

Навошта табе забіваць прэзыдэнта?
 Страх ліхаманкава дасць яму рады.
 Страх — гэта яго пажыццёвая рэнта,
 адзіны ягоны набытак з улады.

...Цікае страху нябачная міна —
 найлепшая кара за ўсе вераломствы.
 У сьне, як вулкан, уздыхае краіна,
 поўніцца лавай народнае помсты.

Не забівай прэзыдэнта!

Valancin Taras

Kill the President? No!
 It's not worth it.
 Let him die each day rather from terror
 from horror,
 that, though their sight's perfect,
 guards can't keep from his residence ever.

Kill the President? No!
 Pointless, even!
 Let him die each night as terror snatches,
 knowing that he is not higher than Heaven
 that with all-seeing eyes ever watches.

What gain will it bring you to kill him?
 This terror will bring him quietus.
 Terror that as life's rental will fill him,
 the sole heritage of his status.

....A visage unseen will maintain a
 watch on that terror — just sentence.
 The land stirs in its sleep, like volcano
 fills with lava of the people's vengeance.

Kill the President? No!

Алесь Ліпай

Цяпер ты можаш піць нагбом уладу
і марнатравіць людзкія надзеі,
але надыдзе час, і возьме плату
зь цябе народ за ўсе ліхія дзеі.

Надыдзе час, і люд захоча праўды.
І то ня ўсёй, а толькі тое з праўдаў,
дзе не народ падманвацца быў рады,
а ты яго бязьлітасна падманваў.

Надыдзе час, і люд захоча праўды.

І нават не яе, а толькі ведаў,
што зло не абмінула пакараньне,
і першым той, хто сам з дубінкай бегаў,
якраз цябе абвінавачваць першым стане.

Надыдзе час, і люд захоча праўды.

І нават не яе, а толькі помсты,
за тых бед і за тую беднасць,
куды завёў ты грамадзянаў простых.
А з помстай да людзей прыходзіць аднасць.

І мо на гэтай, зыбістай хоць, глебе
паўстане нацыя.
І нацыя паўстане.
І прага не відовішчаў ці хлеба,
а прага волі кіраваць тым паўстаньнем.

І, глядзячы, як гмах тваёй улады
пераўтвараецца ў магільны камень,
адкрыеш ты, што жорсткі Бог расплаты
жыве з табою ў зруйнаваным храме.

Aleś Lipaj

Now you can quaff dominion, drink it deep,
and waste all human hopes and aspirations.
But time will come when for your evil deeds
the people will demand due compensation.

The time will come; people will want the truth.
But not the whole truth, only that small piece
of which nation was not gladly duped,
as you duped it time and time without cease.

The time will come; people will want the truth.

Not even truth, but only to know surely
that evil has not escaped unpunished,
and the first who will accuse you duly
is he who lately ran wielding a truncheon.

The time will come; people will want the truth.

And not even that, but vengeance meet
for the sorrows, woes and destitution
you brought the man and woman in the street,
and from that vengeance people will find union.

And maybe on that soil — albeit shaky —
will rise a nation.
A nation will rise then.
The thirst for bread and circuses forsaken,
a thirst for liberty will lead this rising.

And seeing your dominion's tower transmuting
into a tombstone, you'll learn from this sign
that the unbending God of retribution
dwells with you within a ruined shrine.

Леанід Дранько-Майсюк

Свабода Беларусь у летуценьні.
У даўніне здабыўшы даўніну,
Перад красой упаўшы на калені,
Цалуе і Сафію, і Дзвінцу.

Свабода Беларусь у кніжным раньні
У Прагу кліча, у вандроўны прах,
Каб назаўсёды ў гэтым вандраваньні
Стварыўся самы беларускі шлях?

Свабода Беларусь — душа, змаганьне,
Зьнявечаная здрадаю зямля,
І на яе высокае дыханьне
Накінута лукіская пятля...

Гаспода Беларусь — гаркота ў горле,
Спавіта адвакацкаю мальбой,
І просьба застаецца: «...каб ня ўмёрлі!»
Адзінаю малітваю жывой;

Гаспода Беларусь у напаміне:
«Мне засталася спадчына...» — а ўсім
Застаўся край, дзе памяць вечна гіне,
Дзе на трасянцы можна скласці гімн:

«Я жыву у калхозі «Свабодны пуць»
І мне ў ём харашо, пакуль
Плывуць вутаўкі маі — вуць, вуць, вуць!
Ходзяць курачкі маі — пуль, пуль, пуль!»

Leanid Drańko-Majsiuk

Freedom Belarus in mists of dreaming,
In the past the past has duly gained,
And beholding beauty, kisses, kneeling,
Dźvina's stream and St Sophia's fane.

Freedom Belarus in bookish morning,
Calls to Prague and to dust of vagrancy,
So that with eternal wandering worn so,
The Belarusian path must come to be.

Freedom Belarus is soul and striving,
A land by treachery maimed and abused,
And its lofty breathing has been stifled,
For Łukiški jail has cast its noose,

Household Belarus — a bitter relish
Choking the throat, swathed in a pleader's plea,
And one request remains still: 'Lest we perish!
One living prayer offered constantly.

Household Belarus — to be remembered:
'This heritage has come to me...' — meanwhile
This is a land where memory fades ever,
And they write anthems in a jargon-style:

'I lif in Kollektiv *Rote Track*.
Und full mein Life ist mit gut Luck,
While schwim mein Ducklinks — quack, quack quack!
Und run mein Chickens, cluck, cluck, cluck'.

Алесь Жамоцін

Цемра, пустыня,
ўваходзіны зла,
вусны асьмяглыя,
святая асла,
целы галодныя,
злосьці нагар,
душы халодныя,
чорнае «кар-р-р»...

Alés Žamocin

Desert and darkness,
evils amassed,
lips dry and parching,
the feast of the ass,
bodies all hungered,
souls chilled past thaw,
burnt wick of anger,
and a black 'kra-ar-rr!'

Алесь Калеснікаў

Я не разумею, чаму
сцьвет ператварыўся ў турму?
У абдымкі вечнай зімы
трапілі, няшчасныя, мы.
Кружаць над сялом грутаны
ў прадчуваньні новай вайны.
На руках у нас — кайданы.
У вачах вісяць туманы.
Недзе нема выюць ваўкі.
Як баімся мы іх, бедакі!
Сьвет ператварыўся ў турму.
Каму гэта патрэбна? Каму?

Aleś Kaleśnikaŭ

I try to understand — but fail —
why this world became a jail?
An eternal winter's grasp
holds us, luckless, in its clasp.
Ravens round the village soar,
presaging another war,
fettters on our arms press tight,
a mist hangs before our sight,
somewhere, wordlessly, wolves howl;
how we shake with fear, poor souls!
The world turned into a jail.
Whom, though, whom does it avail?

Ірына Паўловіч

Зрываюць наш дзяржаўны сыяг,
 А мы — маўчым.
 Пагоню топчуць на вачах,
 А мы — маўчым.
 Над роднай мовай адны зьдзекі,
 А мы — маўчым.
 Ня дурні мы, і не калекі,
 Але — маўчым.
 У турмы садзяць, варанкі,
 А мы — маўчым.
 Дэкрэт, маўляў, у іх такі,
 А мы — маўчым.
 Людзей зьнішчаюць па начах,
 А мы — маўчым.
 У душах невядомы страх,
 І мы — маўчым.
 Нарэшце мушу закрычаць:
 Дакуль жа будзем мы маўчаць!

Iryna Paŭłovič

Our state flag into shreds they slash;
 We hold our peace.
 And our Pahonia they now smash,
 We hold our peace.
 On our tongue they cast ignominy,
 We hold our peace.
 Though we're not cripples, are not ninnies,
 We hold our peace.
 In transport trucks and jails men sit,
 We hold our peace.
 We're told decrees will deal with it —
 But hold our peace.
 People perish in the night,
 We hold our peace.
 Our souls are filled with nameless fright;
 We hold our peace.
 Till I must cry, without surcease:
 How long shall we still hold our peace?

Андрэй Мельнікаў

Дзе палі і лясы,
там чуваць галасы
тых, хто прыйдзе пасяля,
і цябе і мяне
можа быць памяне
спакваля.
Пераселяцца нашы душы ў дубы
ці ў буслоў.
і забудуцца тыя,
хто здольны забыць,
пра дабро і зло,
і працягне змяняцца, як і датуль,
навакольны сьвет,
ні добра ні зла,
толькі крык бусла —
запавет.

Andrej Mielnikaŭ

Fields and woods all around,
and there voices resound
of those yet to be,
and then you and I might
raise a memory slight,
gradually.
Transmigrating, our souls into oaks shall be sealed,
or stork's brood;
they'll forget,
all those who
at forgetting are skilled,
about evil and good.
The great world will still change, all things will go
as they hitherto went,
evil, good will not come,
the stork's cry is the one
testament.

Зьміцер Бартосік

Мне б нарадзіцца шэрым віленскім катом
Такою ж шэрай восенёскай гадзінай,
Каб быць прыродным, паўнапраўным і адзіным
Тых пляцаў, вуліцаў, дамоў гаспадаром.

Майго сусьвету мне хапала бы штодня,
Каб і да сьмерці ім не надзівіцца
Ад Пагулянькі да далёкага Зьвярынца,
Дзе кожнае гарышча — нераскрыты скарб.

Мае няшчасныя двухногія сябры
Прыгожа і свабодна жыць не заміналі б.
Я б харчавася толькі у «Чырвоным Штралі»,
А ўлетку лена спаў на Замкавай гары.

У сакавіку б распачынаў такі канцэрт,
Што ўсе пародныя, дагледжаныя коткі
Зьбягаліся б ад Добрай Рады да Ліпоўкі,
Каб паспытаць мой не абы-які імпэт.

Мне невядомы быў бы чалавечы жаж
Ад акупанцкіх крокаў патруля начнога,
Перабгаў бы ім апошнюю дарогу,
Бы цень знікаючы ў Антокальскіх дварах.

Свой вольны век пражыўшы, нібы лорд,
Я б змог аднойчы без стагнаньняў недарэчных
На могілках старых любімага Зарэчча
Залегчы, каб сустрэць апошні свой усход.

Мне б нарадзіцца шэрым віленскім катом.

Żmicier Bartosik

I wish I'd been born a grey Vilnia cat,
In an autumn hour of grey gloaming,
To live naturally, independent, the only
Lord of these squares, streets, houses, habitats.

My universe would suffice me each day,
My whole life would not wear out my interest in it,
From Pahulanka out to far Žviaryniec
Like treasure unopened, each attic would wait.

My poor two-legged friends whom fortune serves ill,
Would not interfere with my life free, unharrowed,
I should dine only at the 'Red Arrow'
And in summer drowse lazily on Castle Hill.

In March I would raise such a concert, indeed,
All the queen-cats, well-pedigreed, cosseted, tended,
From Lipouka to Dobraja Rada, intending
To try my rare passion would haste with all speed.

And I'd never know that dread human fear
— The tramping of foreign troops in the night-time,
I'd cross their last path, and like a shade, quietly,
In the Antokal courts I should disappear.

And then, having lived my free life, like a lord,
Without useless groans or complaining,
In dear Zarečča, in the old graveyard,
I'd quietly lie down to await my last dawn.

I wish I'd been born a grey Vilnia cat.

Ірина Дарафейчук

Я розкажу табе казку.
Ноч за акном закалыша
Дрэвы, і птушак, і зоркі —
Я раскажу табе казку,
Слухай, зьдзіўляйся і думай.

Недзе — ня ў нас, а за сьветам,
Цень захінае прастору,
Хмары стаяць над вадою,
Хіляцца хмары над полем,
Лес затуляюць і нівы.

Недзе — ня ў нас, а за сьветам,
Дзень ад маланак чырвоны,
Жоўты ад вогнішча вечер,
Чорны дзірван ад выжарын,
Шэрыя травы ад дыму.

Недзе — ня ў нас, а за сьветам,
Громы зямлю скалаваюць,
Рэхам шпурляюцца горы,
Птушкі вясёлыя — кулі —
Звонкія песьні спяваюць.

Недзе — ня ў нас, а за сьветам,
Сьмелыя гордыя людзі
Гінуць за праўду і волю...
Гэта ня страшная казка?
Слухай, зьдзіўляйся і думай.

Недзе — таксама за сьветам,
Сонца ня гасьне ніколі,
Сонца над лесам і полем.
Нават — зірніце у студню —
Сонца са студні сьмяецца.

Iryna Darafiejčuk

Let me tell you a story,
Outside the window, night cradles
Trees and the birds and the starlight —
Let me tell you a story,
Listen, wonder and ponder.

Somewhere — not here, but far yonder,
Space is bent by a shadow,
Clouds stand over the water,
Clouds bow over the ploughland,
Embrace the green crops and the forest.

Somewhere — not here, but far yonder,
Day has grown crimson from lightning,
Wind has grown yellow from bonfires,
Turf torched and scorched into embers,
Grasses have grown grey from smoke-fumes.

Somewhere — not here but far yonder,
Thunders have set the earth shaking,
Mountains re-echo with roaring
And merry songbirds — the bullets —
Like chiming bells make their music.

Somewhere — not here but far yonder,
People, proud and courageous,
Perish for truth and for freedom...
Say, is this story not fearful?
Listen, wonder and ponder.

Somewhere — likewise beyond world's end,
The sun is never extinguished,
The sun shines on fields and on forests.
Even — see in the well-waters —
The sun from well-waters is laughing.

Сьветла і цёпла жывецца,
 Бо між зямлёю і небам
 Хмары ня кожны заўважаць,
 Бо асьвятляюць абшары
 Штучна сьляпучыя промні.

Недзе — ня ў нас, не турбуйся,
 Дзень не ад дыму счарнелы,
 Сьвет не ад вогнішча жоўты,
 Зьзяе-мігціць над зямлёю
 Колер адзіны — падману.

Не зварухнецца прастора.
 Ціха — аж вушы займае,
 Быццам адно засталіся
 Зрадцы, віжы і забойцы,
 Зладзіўшы ўсе свае справы.

Слухай, здзіўляйся і думай.
 Ёта ж ня ў нас, а за сьветам
 Моўчкі сядзяць у балочце
 Злыя стамлёныя людзі...
 Ёта — ня вечная казка?..

Brightly and warmly folk live there,
 For between earth and the heavens
 Clouds go ignored and unheeded,
 For they illumine broad space there
 With rays artificially burning.

Somewhere — not here, do not worry,
 Day has grown black — not from smoke-fumes,
 Yellowed the world — not from bonfires,
 High above earth gleams and twinkles
 One single colour — deception.

Space there will never know motion,
 Silence aye muffles the ears there,
 As if nothing remains there, save only
 Traitors, sneak-bailiffs and slayers,
 Who have completed their business.

Listen, wonder and ponder.
 Not here, but far away yonder
 Silently sit in the marshes,
 Evil folk, worn out and weary...
 Is this not a story eternal?...

Алесь Макаціў

Гледзячы на зоркі, што загадкава
сьвечыцца ў начным небе, я задумваюся над
пабудовай сьвету. Спрабую асэнсаваць ягоную
бясконцасьць. Спрабую спасьцігнуць бязьмежжа.

Спрабую і... не магу.

Звыклія адзінкі вымярэнняў, якія на
Зямлі фізычна адчувальныя, нібы камяні ў руцэ, —
кінутыя ў бяздоньне і не сустраўшы там
перашкоды — імкліва аддаляюцца. Зьнікаюць з
вачэй. Робяцца космасам.

Бясконцасьць немагчыма зьмерыць тым,
што мае пачатак і мае канец...

Сусьвет ня ўкладваецца ў маёй галаве да тае
пары, пакуль успрымаю яго ня столькі
духоўна, колькі фізычна. Пакуль адасобліваю яго
ад сябе.

Але розум падказвае мне, што пяць
зьнешніх пачуцьцяў: зрок, слых, нюх, смак,
пачуцьцё дотыку, — памеры тае прасторы,
у якую ён зьмешчаны ад пачатку.

Дух кажа мне: мяжа сусьвету існуе толькі
ў табе самім.

Як шкарлупінай яйцо, сусьвет для чалавека
адмежаваны ягонымі пачуцьцямі.

Шостым пачуцьцём.

Сёмым пачуцьцём — розумам.

Alés Makracou

Gazing at the stars, which enigmatically
twinkle in the night sky, I ponder over
the structure of the universe. I try to sense its
infinity. I try to grasp its boundlessness.

I try, and... I cannot.

The common units of mensuration which on
Earth are physically perceived, like stones in the hand,
are cast into the abyss, and, not encountering there
any obstacles, retreat into remoteness. Disappear from
sight. Become the Cosmos.

Infinity cannot be measured by that
which has a beginning and has an end...

The universe does not fit into my head until
I perceive it not so much
spiritually as physically. Until I distinguish it
from myself.

But reason tells me that the five
external senses: sight, hearing, smell, taste,
touch are measures of that space
in which it has been located from the beginning.

But the spirit tells me: the measure of the
universe exists only in yourself.

Like the shell of an egg, the universe for man
is measured by his senses.

The sixth sense.

The seventh sense is the reason.

Антаніна Хатэнка

Прымаю Волю Тваю, Божа, —
злытаю і падаю ў жыццё.
У беспрасьвецеце й бездарожжа
жывічна час мой перацёк.

Тваю прымаю, Божа, Волю —
іду й пераўзнаўляю Шлях.
Свабода ў цёмным чыстым полі
мне голас падае здаля.

Мой Божа, Волю звыш прымаю —
мудрэю і мужнею тут.
Усё Свабода абдымае —
дабро і ліха, лад і суд.

Прымаю Мудрасыць Тваю, Божа, —
малю, пакутую, люблю.
Дух ахінае абярожна
Свабоду, неба і зямлю.

Любоў Тваю прымаю, Божа, —
і зь пекла вырастаю ў рай.
Хай дапаможа й пераможа
мая Свабода Выбіраць.

Antanina Chatenka

I accept Thy Will, O God,
I fly down, into life descend,
here, without radiance, without road,
in lively mode my life I spend.

I accept, O God, Thy Will,
I walk, and recreate the Way,
from a field dark and empty, still,
Freedom calls to me by name.

God, I accept the Will of Heaven,
wiser, more warrior-like I grow,
Freedom embraces all things, even
due order, court-trials, good and woe.

I accept Thy Wisdom, God,
I pray, I suffer and I love,
the Spirit watches, without nod,
Freedom and earth and heaven above.

And I accept, O God, Thy Love,
I grow from hell to heaven, indeed.
Grant that my Freedom of Choice may prove
able to succour — and succeed.

Карлас Шэрман

Маленства
на гарачым кані
па сыпярэшчаным сухарэччы,
па тунэлях
зялёнага небасхілу
дрэваў, што абдымаюцца ў вышыні
з прудкім ветрам на скронях,
які яшчэ і сёння адчуваю,
як пошпат руху зямлі
нястомленай у паўторах.
Як палёт жыцця незабыты,
што нібыта ня ўмее лётаць
па боскіх прасторах.

Чаканьне падзеі,
якую робіш
за крокам крок,
пошук слова, зарок,
што шырыць зранкі,
калі твае асмакуе вусны
гэтага слова водар дзівосны,
ды яго льга мацаць,
льга адчуць
форму нябёсную,
абдойм зь няўстойлівымі абрысамі,
лініямі, лінамі,
якія змяняюць сэнс штохвілінна,
сутнасьць і вартасьць слова,
што расьце на даланнях дзён,
даючы і квецень і плён,
і ціха жыве ў радках,
тоячы свой несутрым
у абсягу малым
жыцця кароткага.

Karlas Šerman

Infancy
upon a hot horse
by the ravine of a dried-up river
by tunnels
of the green horizon
of trees which embrace each other on high
with a torrential wind on the brows
which I still sense today
as the whisper of earth's movement
unworn in repetitions
as the unforgotten flight of life
which, it seems does not know how to fly
in the divine spaces.

Waiting for actions
which you do
step by step,
step by step
search for a word, a spell
which dilates your pupils
when your lips know the taste
of that word's wondrous odour
but it can be touched,
can be felt
the heavenly form
an embrace with volatile features,
lineaments, lines.
Which change their sense every moment,
the essence and worth of the word
that grows on the distance of days,
yielding both blossom and fruit,
and quietly lives in verses
hiding its unboundedness
in the little extent
of a short life.

Сталасьць,
і скроні пад тым жа ветрам
на іншай дзялянцы сьвету,
дзе вецер паўстанец,
вястун бяссонья
перамогу моладзі адчувае,
якая іншымі крокамі ідзе,
знаходзіць іншыя словы,
што шыраць зрэнкі мае,
словы дзівоснага водару,
іх луга памацаць,
сэрцам пачуць,
адчуць форму нябёсную
і няўстойлівы абдойм нязгоды,
вартасьць і сутнасць
Свабоды.

Maturity
and the brow beneath the same wind
in a different plot of the world
where the wind's an insurgent,
the herald of sleeplessness
perceives the victory of youth
which walks with different steps,
finds different words
to dilate my pupils.
Words of a wondrous odour,
they can be touched,
felt by the heart,
can perceive the heavenly form
and the volatile embrace of discord,
the worth and essence
of Freedom.

Michalina

У касьцёле Святое Ганны
Удыхаю ладан Свабоды —
Ёта Свабода веры.

У Лёндане, на беразе Тэмзы,
Удыхаю вецер Свабоды —
Ёта Свабода чужыны.

У альганцы нясьвіскага парку
Удыхаю святло Свабоды —
Ёта Свабода памяці.

Зь вершамі Багдановіча
Удыхаю цяпло Свабоды —
Ёта Мая Свабода.

У цемры пакою, перад аркушам,
Які ажывіў гэтыя згадкі,
Удыхаю водар Свабоды —
Ёта свабода Неба.

Удыхаю Свабоду Веку...

Michalina

In the Gothic church of St Anne,
I breathe the incense of Freedom —
This is the Freedom of faith.

In London on the banks of the Thames,
I breathe the wind of Freedom —
This is the Freedom of elsewhere.

In the belvedere of Niašviž Park,
I breathe the light of Freedom —
This is the Freedom of memory.

From the lyrics of Bahdanovič
I breathe the warmth of Freedom —
This is My own Freedom.

In my dark room, faced with paper
Where these riddles are incarnate,
I breathe the scent of Freedom —
This is the freedom of Heaven.

I breathe the Freedom of the Age...

Вольга Каленік

Пакуль мы апошнія, нам загадана
не паміраць пад свабоды абломкамі,
вочы, дорогой сівой развязаныя,
неба асьлепіць ураньні аблокамі.
Новая лінія — шнар на далоні —
наканаваньне скасуе паснулае,
белыя рэкі вернуць з улоньня
нашае паза- ці проста мінулае.
Хай, зьведаўшы кошты,
яны не прачнуцца,
жыццці падзеяць на кадры адзьнятыя,
спаліўшы паперу, радкі застануцца,
вечным гранітам нябёсаў прынятыя.

Volha Kalenik

Being the last, we've been put under orders
not to die under freedom's ruins enshrouding us,
and eyes unbound by grey roads at morning
the sky will render blind with its cloudiness.
A new line on the palm — a cicatrice
will cancel out slumbering destiny
white rivers restore from the womb quickly our
pre-past or our simple past readily.
Let them,
apprised of the cost, not wake again
to cut up life and framewise sever it,
when the paper is burned, the lines will stay, taken by
the eternal granite of the heavens then.

Алена Сярко

Пад нагамі шапаціць лісьце
адыходзячага лета.
Іду за зданямі — Мужчыны і Жанчыны.
Яны праходзяць праз браму Кальварыі,
але я не магу патрапіць на клады; зачыненая.
Пры святле месяца яны набліжаюцца
да касцёла.
Рухаюцца, рухаюцца... і зьнікаюць.
Я ператвараюся ў птушку...

Alena Siarko

Underfoot is a rustling of leaves
of the departed summer.
I walk behind phantoms — Men and Women.
They pass through the 'Calvary' gate,
but I cannot get into the cemetery: closed.
In the light of the moon they draw close
to the chapel.
They are moving, moving... and vanish.
I am turning into a bird...

Мая Ніцка

Ты паглядзі, кім стала ты цяпер,
Баісяся нават глянуць у люстэрка,
Бо ў поглядзе тваім стаіўся сумны зьвер,
Якога не прагнаць,
А клічуць — паняверка.
Ты моліш усю ноч:
Сыдзі, шальбер!
Я сукню белую хачу дастаць з куфэрка
І стаць ранейшай.
Ды не сыходзіць зьвер,
Журботны зьвер зь мянушкай паняверка.
Ты кажаш:
Мне нязносна твой ашчэр!
Каб ты мне ў вочы не глядзеў,
Я разаб'ю люстэрка.
Разьбіла.
Ды сьмяецца сумны зьвер,
Найгоршая з хімэр,
Нязводны паняверка.

Maja Nicka

Look and see what you have now become,
You fear even to view the mirror's vision,
For in your glance a beast is lurking, glum,
You'll not expel it,
It is called — suspicion.
You'll pray all night:
'Begone, you swindling scum!'
I want to get out my white dress; with this on
Become what once I was.
But the beast glum
And gloomy stays — the beast that's named
'suspicion'.
You say:
'I cannot bear your grin so dumb.
I'll stop you. Smash the glass. That's my decision!'
It's smashed.
But now it's smiling, that beast glum
That worst chimera come,
Unshedable suspicion.

Ариѣм Кавалеўскі

На вуліцах хлопцы шукалі свабоду,
Як бабкі шукаюць бутэльні ў сьмецьці
На плошчы зь вядомаю назвай Свабода,
Шукалі, блукалі па сьвеце, як дзеці.

Свабоду, як штучную танную каву,
Мы спажываем з ахвотай штодня,
З прысмакам прыкра-салёным, крыравым...
Іншага, мусіць, чакаем дарма.

Arciom Kavaleŭski

Through the streets went the boys seeking for
freedom
As old women seek in the garbage for bottles
And on the Square with the famed name of Freedom
They sought, wandered fraught, like toddlers they
tottered.

And this same freedom, like cheap ersatz coffee,
Daily we drink down, again and again,
Harsh, salty as blood is the taste that it offers...
And for any other we wait but in vain.

Марына Шода

Шлях да зор шукала дарма я.
Вечны лёс Бабілёнскае вежы.
Нехта верш на свабоду мае.
Я ня маю свабоды на вершы.

Не свабоду пяю, турботы.
Адлятаюць у вырай сны.
Месяц сьнежань, драныя боты.
І чаканьне новай вясны.

Maryna Šoda

I reached for the stars — without succeeding.
The Tower of Babel's fate ever curses.
Someone has written verses for freedom.
I have no freedom to write verses.

I sing not freedom but troubles unending,
My dreams, migrating far, took wing.
Boots worn to holes, snowy December,
And waiting still for a new spring.

Аксана Забаштанская

Заплюшчыць вочы і глядзець,
каб распрануць са шкла малюнак
згубленага майстра.
І твае вочы будуць грэць
жывыя фарбы
без шклянога бляску.
А потым будзе проста сон,
дзе сінь і чырвань разам.
Рэзка. Сьмешна.
І колеры ва ўнісон
гучаць з атрутай мёртвых вершаў,
з атрутай ржавага ляза,
што не пакрыўдзіць вен і пальцаў,
стракатых дзён, якім, прызнацца,
наканавана паўтарацца,
бо на іх не хапіла фарбаў
згубленага майстра.

Aksana Zabaštanskaja

Close your eyes tight, and then gaze
and so undress from glass the painting
of a forgotten master.
And your eyes will know the blaze
of living hues
without glare of the glass.
After that only a dream will come
with blue and red together.
Sharply. Laughing.
And the colours in unison
will sound with poison of dead verses,
with poison of rusty willows
which will not harm the veins and fingers,
of rainbow days, which, it's admitted,
are destined they must be repeated,
since he'd not all the colours for them
that forgotten master.

Адам Глёбус

Нарэшце маю свабодны вечар.
Усходзіць поўня над небакраем.
У ціхім парку, ля сьветлай рэчкі
З бутэлкай віскі
Адпачываю.

Adam Hlobus

A free evening at last I'm given.
Full moon above the horizon's climbing.
In quiet park, by the bright river,
With flask of whisky
I'm reclining.

Андрэй Хадановіч

Мы покуль не народжаны народ,
мы вязні скамянелых яйцаклетак,
мысленча заповолены чарот;
хтось падла, хтось зусім яшчэ падлетак,

хтось піша, і рыторыкай старой
уводзіць юнакоў у заблуджэньне:
змагар, руплівец, ходынык, герой,
тытан, а мо й тытанік адраджэнья...

Стаміліся й губляем лік гадам:
гады ў турме паўзучыя, як гады!
Дзе ж тая паўнагрудая мадам,
што ўсіх нас павядзе на барыкады?

Што маем, ёй бы кінулі да ног!
І вартавыя чуюць нашы энкі,
калі начамі ў каляровых снох
мы бачым гэту даму без сукенкі.

Мы валім дрэвы, чэшам камяні,
капаем катлаваны і каналы,
чакаем на спатканні, лічым дні
і абагаўляем сьвет наш дасканалы.

Бо верым: навакольнае лайно
цудоўным гноем станецца ў гасподзе.
Праз закратаванае акно
гартуем дых, каб дыхаць на свабодзе.

Andrej Chadanovič

We are a nation still as yet unborn,
we are the prisoners of fossil ova,
weak, mentally retarded reeds, forlorn;
some nasty yob, his childhood barely over,

that someone writes, and with old rhetoric,
he leads young people into error straying;
warrior, hero, for all action quick.
A titan — or a titanlet — of renaissance...

We have grown tired, we lose the count of years,
years in a prison crawl like adders creeping,
when will that full-breasted Madame appear
who to the barricades one day will lead us?

What we have, we would cast down at her feet!
And the guards can hear our mournful wailing,
when in the night in coloured dreams we see
that lady now with no chemise to veil her.

We fell the trees, we hew the stones away.
We excavate canals and dig out quarries,
we wait for the next visit, count the days
and deify our world's all-perfect glory.

For we believe: this cloth which swathes us now
will prove a wondrous mulch for future seeding,
and through that window with bars row on row,
we train our breath, so as to breathe in freedom.

Валянціна Аксак

Свабода
як сэрафім з шасьцю крыламі:
двума ён
вочы свае захінае, каб Бога ня бачыць,
бо ня варты небнае звышнасць;
яшчэ двума пчытна
ногі свае атуляе,
каб Бог ня бачыў
ягонай зямное існасць;
трэцяю ж параю крылаў
увесь час трапеча над намі,
утвараючы мройлівы дым,
празь які мы яго
ніколі ня бачым.

Valancina Aksak

Freedom
is like a seraph with six wings:
with two he
veils his eyes so that he will not behold God,
being unworthy of heavenly majesty;
with two more, shielding
he covers his feet
so God will not behold
his terrestrial essence;
and with the third pair of wings
he hovers incessantly over us,
creating a smoke of mirages
through which we shall
never behold him.

Алесь Анціпенка

На Дзень Волі мянты
Мянташаць дубцамі беларусаў.
Вось жа і Буда некалі
Ўдарыў палкай свайго вучня за тое, што
Той запытаўся ў яго:
«А што азначае — быць прасьветленым?»

Aleś Ancipienka

On 'Freedom Day', the cops
Were copping Belarusians with their truncheons.
Just as in ancient times
Buddha took a stick to his disciple
Who had asked of him:
'Master, what does it mean, to be enlightened?'

Ларыса Раманав

Хто мы такія — нікому невядома:
і агонь, і вада, і зямля, і паветра — магутнейшыя,
чым чалавечая плоть.
У чалавека — лёс кветкі альбо матылька.
Мабыць, таму ён супрацьпаставіў сябе стыхіям, каб
знайсці сэнс свайму існаваньню:
душа — маленькае дзіцятка, бесьсьмяротная істота,
непадуладная нікому, акрамя Творцы.
Птушка Фэнікс, якая згарае (а потым у агні-
полымі-каханьні нараджаецца яе адзінае птушаньне),
— гэтакі ж лёс і ў чалавека:
развітвацца з сабой штодня, штоночы.
Я магу толькі здагадвацца:
хто я, што я такое;
больш за ўсё вабіць невядомае, нязьведанае.
І калі мы, людзі, зьлепленыя з гліны, чаму нас
разбурае агонь, які звычайна абпальвае гліну?
Чаму нас не ўтрымлівае вада, якая — жыцьцё?
Чаму мы дышам, як рыбы, як птушкі, калі нам
дадзена ад пачатку бесьсьмяротная душа — і ў
гэтым, зямным жыцьці?
Мы самі сабе — перашкода... Што азначае —
быць створаным на падабенстве Яго?

Для рыбы — вада, для птушак — нябёсы,
для чалавека — ўвесь Сьвет, напоўнены белым
сьвятлом.
Чалавечая душа з пачатку свайго існаваньня так
і не атрымала адказу на запытаньне: белае
сьвятло — што гэта такое?

Larysa Ramanava

Who we are — no one knows:
fire and water and earth and air are more mighty than
human flesh.
Man's fate is that of a flower or a butterfly.
Maybe for that reason he opposes himself to the
elements, in order to know the sense of his own
existence:
the soul is a little child, an immortal being, owing
obedience to no one except the Creator.
The Phoenix Bird, which burns (and then in fire-
flame-love gives birth to its one chick) — this too is
the fate of man;
constantly to say farewell to himself day and night.
I can only guess:
who I am, what I am?
The most alluring thing is the unknown, the
uncomprehended.
But since we, human beings, are formed from clay why
does the fire, which normally bakes clay, destroy us?
Why does water, which is life, not sustain us?
Why do we breathe like fishes, like birds, when in the
beginning we were endowed with an immortal soul —
even in this terrestrial life?
We are an obstacle to ourselves. What does it mean, to
be created in His likeness?

For the fishes — water, for the birds — the sky, for man
— the entire universe filled with white light.
The human soul from the beginning of its existence
has not obtained an answer to the question: white
light — what is that?

p o e m s o n l i b e r t y

Белае святло — гэта нашае жыццё, — адказала
Жанчына, калі мы йшлі па дарозе разам.

Яна вярталася ў выселеную вёску, дзе нельга
жыць пасля Чарнобылю. Я несла скрыню
з пчоламі на плячах...

p o e m s o n l i b e r t y

‘White light is our life’, answered the woman with
whom I walked together on the road.

She was returning to a depopulated village where no
one could live after Chernobyl. I was carrying on my
back a box of bees...

Багдан Арлоў

Выбег ты із шэрых туманаў,
спыніўся,
фыркаючы ды азіраючы наваколле,
нібы шукаючы дзікім паглядам
таго, хто павінен сядзець на табе ды
ў бокі балюча прышпорваць.

Са спалоханай радасьцю ўцягваеш
ты ноздрамі водар крыві...
Няўжо вольны я? — думаеш. —
Сяброўская куля з варожае стрэльбы нарэшце
дала мне свабоду. Так проста!

Заіржаў ды шалёным галёпам
ты зьнік у тумане лесу начнога.
Конь бязь вершніка.
Сымбаль падманнай свабоды.

Bahdan Arloŭ

You came running out of the grey mists,
you halted,
snorting and looking round you from side to side,
as if seeking with your wild eyes
the one who should rightly be mounted upon you
pricking sharp spurs in your flanks.

With terrified joy you draw into
your nostrils the odour of blood...
Am I really free? — you wonder. —
A friendly bullet from a foe's gun has at last
given me freedom. So simple!

You neighed, and in lunatic gallop
were lost in the mist of the night forest.
Horse without a rider,
symbol of fictive freedom.

Сяргей Астраўцоў

«Свабодай»
назвалі газету студэнты.
Прыдуманая ў Санкт-Пецярбурзе,
адбіта ў Лябёдцы
Лідзкага павету —
на дасвечыці стагоддзя.
Беларускае слова
друкаванымі літарамі
было навіной.
Алаіза, — адзіная з іх дзяўчына, —
дала верша:
«Цяжка жыць, трудзіцца,
Калі няма долі.
Жыта не радзіцца
На мужыцкім полі...»
Хтось напісаў надзённы артыкул —
аб беларусах і аб патрэбе волі.
Душою падпольнай рэдакцыі
быў Іваноўскі Вацлаў.
Дапамагалі браты —
Тадэвуш і Юры.
Першы стаў летувісам пазней,
другі, што ня дзіўна, — палякам.
Памёр беларусам
толькі Вацлаў.
Яго напаткала куля.

Газеты ня знойдзеш той
у архівах
і бібліятэках.
Яна
стала легендай,
ня болей.

Siarhiej Astraŭcoŭ

‘Liberty’
the students named their journal.
It was dreamed up in St Petersburg,
run off in Labiodka
in Lida County —
at the dawn of the century.
Belarusian words
set up in real live type
— That was something new!
Alaiza — the only girl among them —
gave a poem:
‘Life and toil is hard indeed,
When fate is but sorrow.
And rye will yield no seed
In a peasant’s furrow!’
Someone put pen to a hopeful article
on Belarusians and need for freedom.
The soul of that underground team
was Vaclaŭ Ivanoŭski.
His brothers also helped —
Tadevuš and Jury.
Later, the first turned Lithuanian,
the second — no wonder — turned Polish.
Only Vaclaŭ would die
as a Belarusian.
There was a bullet for him.

You’ll never find that journal
in archives
or libraries.
It
became a legend,
nothing more.

Але пры канцы ста гадоў
у раманым 1984-м
студэнт альма матэр
закончыў вучобу
дыплёмнай работаю
аб «Свабодзе».
І гэтым студэнтам быў ты.
У новай газэце «Свабода»
агітаваў за волю.
Газэту забаранілі.
Свабода быццам застаецца на паперы.
Марай, прывідам,
усяго толькі словам.
Стагодзьдзе ж мінула.

Сілы трываць
надае вольны голас
на радыёхвалях.
З гораду Праскага,
скуль
наша кніга пайшла.
У хоры «Свабоды»
гучыць і твой голас.
Голас «Свабоды» цепліць
надзею
на волю.
Памірае надзея апошняй.
Але —
не заўжды памірае.

Then, nearly a century on,
in the novel's 1984,
a student of our Alma Mater
finished his course
with a dissertation
on 'Liberty'.
That student was you.
In a new journal 'Liberty',
you campaigned for freedom.
But that journal was banned.
Liberty, as it were, remained only on paper,
a vision, a phantom,
a word, nothing more.
And the century passed away.

The strength to endure
was given by a free voice
on the radio waves
from the city of Prague,
from where
our first printed book came.
In the chorus of 'Liberty'
your voice, too, resounds.
The voice of 'Liberty' keeps warm
the hope
of freedom.
Hope is the last to die.
But
— does not always die.

Ніл Гілевіч

Новы век
Азарыў небасхіл.
«Чый ён будзе?» —
Прарокі гамоняць.
Будзе наш —
Калі выстарчыць сіл
У цябе,
Беларуская моладзь!

Значыць,
Трэба па долю ісьці
Зь цьвёрдай верай,
Што вёрсты ня змораць.
Дык ня страць,
Не ўступі,
Не ўпусці
Ёты шанц,
Беларуская моладзь!

Хай за зданьню
Пачварыцца здань —
Сілу волата
Цені ня зломяць.
Час прабіў:
Уздыміся
І стань
У шыхты,
Беларуская моладзь!

Веру:
Выпаўзьні з чорнай начы
Дух твой вольны
На здраду ня змовяць.

Nil Hilevič

A new century.
Skyline dawns bright.
‘But for whom?’
Prophets blab in confusion.
Ours —
If you have enough might
And strength in you,
Young Belarusians!

This means
You must go, meet your fate
In strong faith
That long miles will not bruise you,
Do not lose,
Nor yield,
Nor abrogate
This great chance,
Young Belarusians!

Though dread phantom
On phantom may crowd —
Hero's strength
Does not yield to illusion.
The hour has struck:
Rise up,
Stand proud
In your ranks,
Young Belarusians!

I believe:
Night's black crawlers cannot
Your free spirit
Betray to confusion.

p o e m s o n l i b e r t y

Раздрузгоч,
Раскрышы
І змяці
Іх кубло,
Беларуская моладзь!

Помні:
Волю ў змаганні бяруць,
А ня просяць,
Ня кленчаць,
Ня моляць.
Толькі ты
Зьберажэш Беларусь!
Толькі ты,
Беларуская моладзь!

p o e m s o n l i b e r t y

Rend apart,
Crush the knots
Of their coils,
Sweep them out,
Young Belarusians!

Know this:
Striving will freedom produce
Not pleas,
Kneeling,
Nor prayers in profusion,
Only you
Will defend Belarus!
Only you,
Young Belarusians!